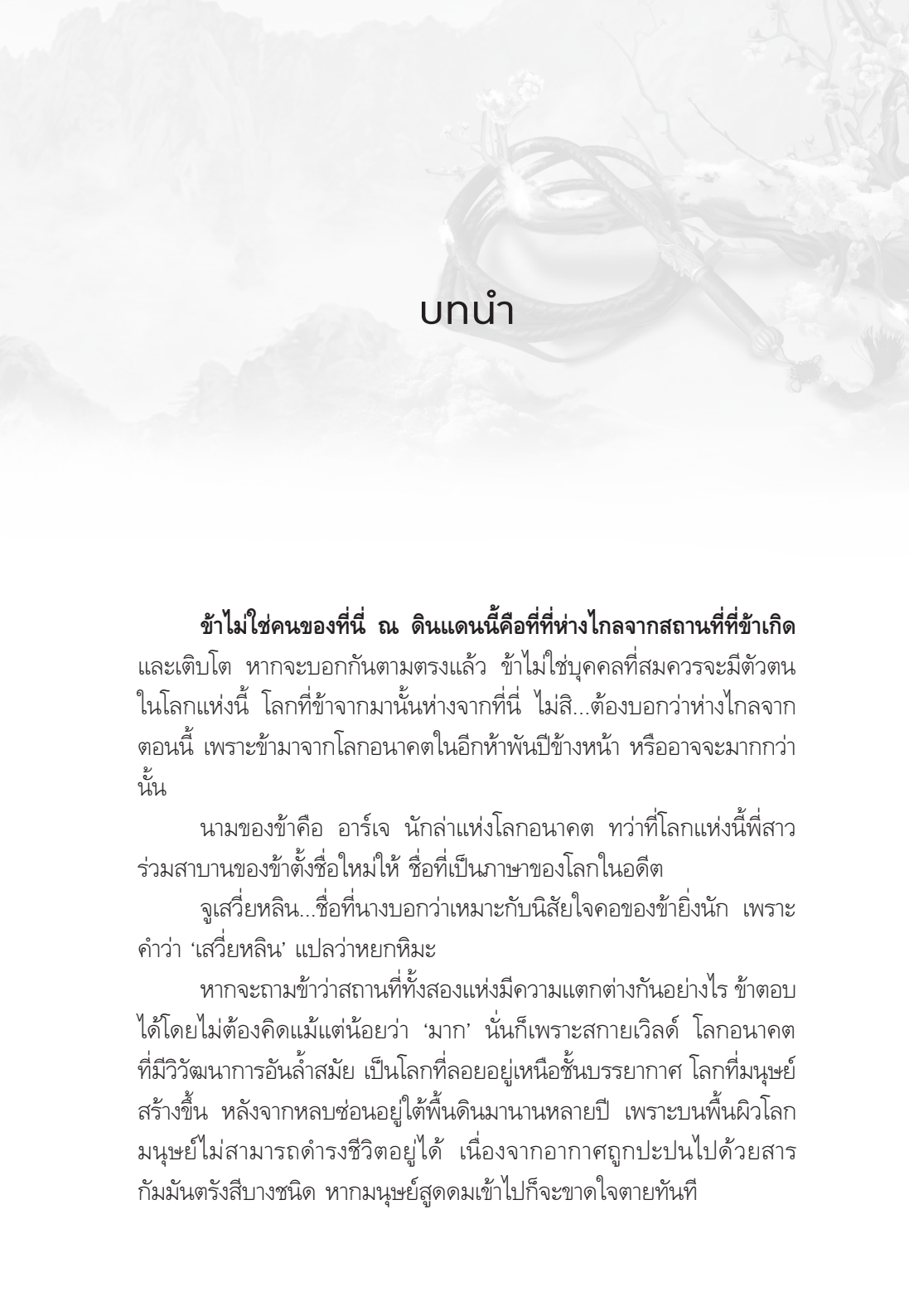

บทนำ

ข้าไม่ใช่คนของที่นี่ ณ ดินแดนนี้คือที่ที่ห่างไกลจากสถานที่ที่ข้าเกิดและเติบโต หากจะบอกกันตามตรงแล้ว ข้าไม่ใช่บุคคลที่สมควรจะมีตัวตนในโลกแห่งนี้ โลกที่ข้าจากมานั้นห่างจากที่นี่ ไม่สิ...ต้องบอกว่าห่างไกลจากตอนนี เพราะข้ามาจากโลกอนาคตในอีกห้าพันปีข้างหน้า หรืออาจจะมากกว่านั้น

นามของข้าคือ อาร์เจ นักล้าแห่งโลกอนาคต ทว่าที่โลกแห่งนี้พี่สาวร่วมสาบานของข้าตั้งชื่อใหม่ให้ ชื่อที่เป็นภาษาของโลกในอดีต

จูเลียส...ชื่อที่นางบอกว่าเหมาะกับนิสัยใจคอของข้ายิ่งนัก เพราะคำว่า 'เสวียหลิน' แปลว่าหยกหิมะ

หากจะถามข้าว่าสถานที่ทั้งสองแห่งมีความแตกต่างกันอย่างไร ข้าตอบได้โดยไม่ต้องคิดแม้แต่คำว่า 'มาก' นั่นก็เพราะสกายเวิลด์ โลกอนาคตที่มีวิวัฒนาการอันล้ำสมัย เป็นโลกที่ลอยอยู่เหนือชั้นบรรยากาศ โลกที่มนุษย์สร้างขึ้น หลังจากหลบซ่อนอยู่ใต้พื้นดินมานานหลายปี เพราะบนพื้นผิวโลกมนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ เนื่องจากอากาศถูกปะปนไปด้วยสารกัมมันตรังสีบางชนิด หากมนุษย์สุดตมเข้าไปก็จะขาดใจตายทันที

นอกจากนั้นสกายเวิลด์ยังเป็นโลกที่ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ต้องการแล้วไม่พยายามเพื่อให้ได้มันมา แต่เพราะอย่างนั้นมนุษย์ก็ต้องแลกกับสิ่งเหล่านั้นอย่างเท่าเทียมกัน มนุษย์สูญเสียโลกซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยให้แก่เจ้าสัตว์ร้ายที่เกิดจากห้องทดลอง กระทั่งต้องอ้าเปิดตัวเองไปหลบซ่อนอยู่ใต้พื้นผิวโลก อีกทั้งจำนวนของมนุษย์ที่มีลักษณะทางพันธุกรรมเดิมแทบจะสูญพันธุ์ เพราะการต่อสู้ล้างเผ่าพันธุ์อันแสนโหดร้ายระหว่างมนุษย์กับสัตว์ร้าย และการระเบิดของสารเคมี หลงเหลือไว้เพียงมนุษย์ที่ให้เกิดจากห้องทดลอง

หลังจากนั้นอีกหลายสิบปีกว่าที่มนุษย์จะสามารถสร้างโลกที่ลอยอยู่เหนือชั้นบรรยากาศได้ โลกที่เรียกว่าสกายเวิลด์ ที่นั่นคือโลกที่มีวิวัฒนาการเครื่องมือเครื่องมือที่ล้ำสมัย อาวุธยุทโธปกรณ์ที่คิดค้นมาเพื่อการยึดครองโลกคืนจากสัตว์ร้ายที่มนุษย์สร้างขึ้น

ตอนเช้าเป็นชาวสกายเวิลด์ ข้ามีความศรัทธาต่อการเป็นนักล่า ศรัทธาต่อการฆ่าล้างชีวิตสัตว์ร้ายเหล่านั้น เพราะคิดเสมอว่านั่นคือมหันตภัยอันดับหนึ่ง กระทั่งข้าค้นพบความจริงว่าศรัทธาของข้านั่นคือความว่างเปล่า มหันตภัยที่แท้จริงก็คือมนุษย์ต่างหาก มนุษย์ที่มีความรัก โลก โกรธ หลง มนุษย์ที่มีความเห็นแก่ตัวจนสามารถทำทุกสิ่งเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ

ข้ากับสหายร่วมอุดมการณ์ถูกทรยศ ถูกไล่ล่า ก็เพราะมนุษย์จำพวกนี้อาจเอาชนะกิเลสเหล่านั้น แต่ข้าคงต้องกล่าวขอบคุณคนพวกนั้นด้วย เพราะพวกเขาทำให้ข้าได้เดินทางมายังดินแดนแห่งนี้ เดินทางย้อนกาลเวลากลับมายังสถานที่ซึ่งยังคงล้าหลัง แม้ตอนแรกๆ ทุกอย่างจะดูแปลกใหม่สำหรับข้า แต่มันก็ไม่ได้ยากสำหรับข้าที่จะปรับตัว

เหตุผล ความน่าจะเป็น หรือความเป็นไปได้ต่างๆ ไม่สามารถใช้ได้กับข้าและสหายซึ่งเดินทางมาสถานที่แห่งนี้ แต่ที่แน่ๆ ข้ารู้ว่าสิ่งที่เรียกว่า ‘ชะตาลิขิต’ มีอยู่จริง และมันก็นำพาทั้งข้าและสหายให้ได้มาพบ รู้จัก และได้รักไปพร้อมๆ กับได้รับความรัก

ที่สำคัญที่สุดสำหรับข้าคือ การเดินทางครั้งนี้ทำให้ข้ารู้เหตุผลว่าทำไม

จึงไม่อาจตอบรับความรักอันยิ่งใหญ่จากคนผู้หนึ่ง เพราะคำตอบนั้นมันชัดเจน ยิ่งไปกว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา... ข้ากำลังรอคนผู้หนึ่งอยู่

คนที่ทำให้ข้าไม่อาจมีชีวิตอยู่โดยที่ไม่มีเขา...

ไม่ว่าตอนแรกข้าจะถูกดึงเข้ามายังสถานที่แห่งนี้ด้วยชะตาลิขิตของผู้ใด แต่ตอนนี้ข้ากลับมั่นใจว่าการที่ข้าตัดสินใจอยู่ที่นี่ มากกว่าจะกลับไปยังโลกที่ข้าจากมา มันก็คือการเริ่มต้นของชะตาข้าเช่นกัน

หลายๆ อย่างข้าเคยคิดว่าทำเพราะสัจจะที่ให้ไว้กับสหายรักผู้หนึ่ง สหายเก่าที่จากไปโดยข้ายังติดค้างเขามากมายเหลือเกิน แต่วันนี้ข้ารู้ว่านั้น เป็นเพียงแค่การเริ่มต้นเท่านั้น หลังจากวันที่ได้เดินทางและใช้เวลาร่วมกัน จากคำมั่นที่เคยให้ไว้ว่าจะไม่ทอดทิ้ง มันกลายเป็นความคุ้นเคย ความเคยชิน และในที่สุดก็กลายเป็นสิ่งที่ไม่อาจขาดหาย

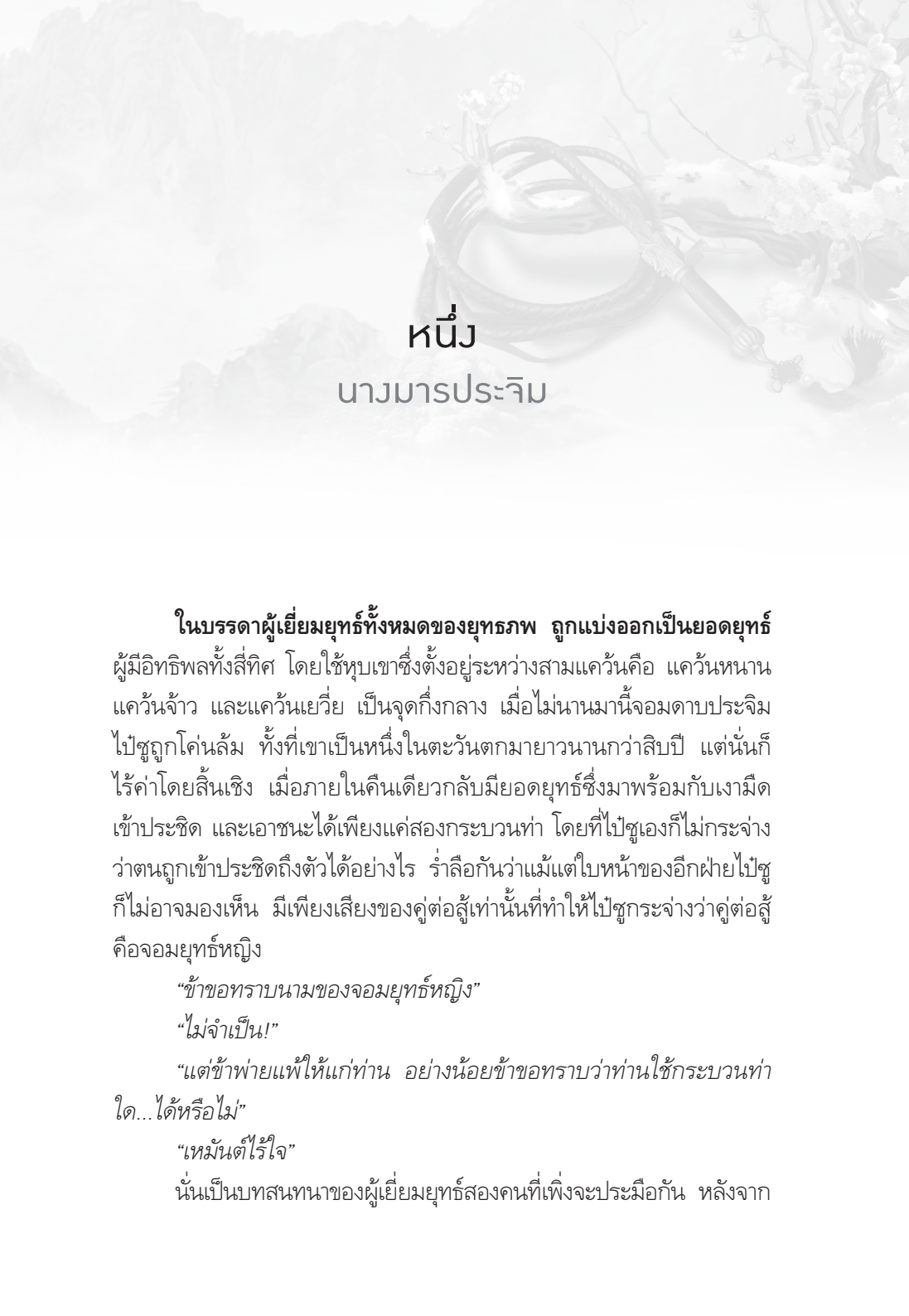
ข้าไม่อาจอยู่โดยไม่มีเขา ไม่อาจใช้ชีวิตยาวนานนี้โดยปราศจากเขา เคียงข้างกาย

และข้า... จูเลียสจะหาทุกอย่างเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ ไม่ว่าจะต้องทำสิ่งใด หรือต้องโหดร้ายเพียงใด เพราะนับตั้งแต่แรกข้าไม่ใช่คนดีอยู่แล้ว

ข้าคือนักล่าแห่งสกายเวลด์ สามารถเลือดเย็นได้อย่างถึงที่สุดหากข้าต้องการ

ข้าคือข้า... อาร์เจ นักล่าที่สามารถฆ่าได้ในยามที่ต้องการ

ข้าคือจูเลียส จอมยุทธ์หญิงที่ผู้คนต่างก็เรียกขานอย่างหวาดกลัว ว่า นางมารหมั่นต์ไร้ใจแห่งทิศประจิม

หนึ่ง

นางมารประจิม

ในบรรดาผู้เยียมยุทธ์ทั้งหมดของยุทธภพ ถูกแบ่งออกเป็นยอดยุทธ์ผู้มีอิทธิพลทั้งสิ้นทิศ โดยใช้หุบเขาซึ่งตั้งอยู่ระหว่างสามแคว้นคือ แคว้นหนาน แคว้นจ้าว และแคว้นเยวี่ เป็นจุดกึ่งกลาง เมื่อไม่นานมานี้จอมดาบประจิมไปถูถูกโค่นล้ม ทั้งที่เขาเป็นหนึ่งในตะวันตกลายาวนานกว่าสิบปี แต่นั่นก็ไร้ค่าโดยสิ้นเชิง เมื่อภายในคืนเดียวกลับมียอดยุทธ์ซึ่งมาพร้อมกับเงามืดเข้าประชิด และเอาชนะได้เพียงแค่สองกระบวนท่า โดยที่ไปชูเองก็ไม่กระจ่างว่าตนถูกเข้าประชิดถึงตัวได้อย่างไร ร่ำลือกันว่าแม้แต่ใบหน้าของอีกฝ่ายไปชูก็ไม่อาจมองเห็น มีเพียงเสียงของคู่ต่อสู้เท่านั้นที่ทำให้ไปชูกระจ่างว่าคู่ต่อสู้คือจอมยุทธ์หญิง

“ข้าขอทราบนามของจอมยุทธ์หญิง”

“ไม่จำเป็น!”

“แต่ข้าพ่ายแพ้ให้แก่ท่าน อย่างน้อยข้าขอทราบว่าคุณใช้กระบวนท่าใด...ได้หรือไม่”

“เหม็นต๊ไร้ใจ”

นั่นเป็นบทสนทนาของผู้เยียมยุทธ์สองคนที่เพิ่งจะประมือกัน หลังจาก

นั้นไม่ว่าไปซูหรือผู้ใดก็ไม่เคยพบนางอีกเลย ทว่าทั้งยุทธภพต่างก็ความหาตัวนางด้วยจุดประสงค์ที่แตกต่างกันออกไป

บ้างก็ต้องการประลองฝีมือ บ้างก็ต้องการโค่นล้มนางที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่แห่งทิศประจิม บ้างก็ต้องการชักชวนนางเข้าพรรค นานวันเข้าชื่อเสียงของนางมารเหมันต์ไร้ใจก็ยิ่งได้รับความสนใจจากจอมยุทธ์ใหญ่น้อย ยิ่งไม่มีผู้ใดเคยพบเห็นและรู้จัก ชื่อเสียงของนางก็ยิ่งโด่งดัง

คำว่าลือปากต่อปากจากสองกระบวนท่าที่ประมือกับไปซูกลายเป็นหนึ่งฝ่ามือไปซูก็ล้มไม่เป็นท่า

จากหนึ่งกระบี่กลายเป็นสู้กันด้วยมือเปล่า และจากจอมยุทธ์หญิงกลายเป็นนางมารเจ้าเล่ห์ที่โถมตีไปซูโดยไม่ให้เขาได้ตั้งตัว

ทว่าไม่ว่าข่าวลือจะออกมาในแนวทางใด ก็ไม่อาจยั่วยุนางมารเหมันต์ไร้ใจให้ออกมาปรากฏตัวได้ นางคล้ายกับหมอกควันที่อยู่ๆ ก็ปรากฏกายต่อมาก็หายวับไปกับตา ทั้งไว้เพียงข้อกังขาที่ว่านางเป็นใคร และต้องการอะไรไปจึงปรากฏตัวเพื่อสะเทือนฟ้าสะท้านยุทธจักรเพียงครั้งเดียว แล้วหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยเช่นนี้

ในขณะที่เรื่องเล่าและข้อสงสัยกำลังเป็นหัวข้อสนทนาของโรงเตี๊ยม กำลังได้รับความสนใจจากผู้คนที่นั่งรายล้อมอยู่รอบด้าน มุมหนึ่งของโรงเตี๊ยมก็มีหญิงสาวในชุดรัดกุมสีน้ำเงินเข้มนั่งจิบชาเงียบๆ โดยไม่สนใจผู้ใดทั้งนั้น ใบหน้าเรียบเฉยแม้ไม่ไฉฉวาม แต่ก็นับว่าสะกดตาผู้พบเห็นไม่น้อย แม้หญิงสาวจะแต่งกายด้วยชุดรัดกุมของบุรุษ ทว่านางก็ไม่ได้พยายามปิดบังว่าตนคือสตรี ทั้งยังเป็นสตรีที่ใครหน้าไหนก็ดูออกว่าไม่แน่จริงอย่าได้ไปต่อแยะ หากมองเห็นใบหน้าและดวงตาอันแสนเย็นชาราวกับกำลังปิดกั้นตนเองจากคนรอบข้างโดยสิ้นเชิงนั้น

บนโต๊ะตรงหน้าของหญิงสาวมีเส้าหนึ่งเส้นยาววางอยู่ ทำให้ผู้พบเห็นรู้ว่านางใช้มันเป็นอาวุธคู่กาย ด้ามของเส้ามีไข่มุกสีชมพูน้ำงามเม็ดใหญ่เม็ดหนึ่ง ห้อยกับพู่ประดับสีดำ ซึ่งดูอย่างไรก็ได้เข้ากันเลยสักนิด ไม่รู้ว่าผู้ถือครอง

คิดเช่นไรจึงใช้พู่สีนี้นี้ประดับไข่มุกนํ้างาม...แน่นอนว่านั่นเป็นเพียงความในใจของผู้พบเห็น เพราะไม่มีใครอาจหาญเข้าไปถามไถ่

จูเลียสเหลียววงเงินลงบนโต๊ะแล้วเดินขึ้นไปยังชั้นสองของโรงเตี๊ยม ก่อนหน้านั้นเสียแล้วได้พานางมาที่ห้องพักแล้วรอบหนึ่ง หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนชุดนางจึงลงไปหาอะไรกินยังชั้นล่าง ทั้งที่ทุกครั้งนางมักจะชอบกินอาหารเจียบๆ ในห้องมากกว่า แต่ครั้งนี้นางไม่อาจทำเช่นนั้น เนื่องจากความทรงจำครั้งเก่าก่อนจากทุกมุมของโรงเตี๊ยมแห่งนี้ทำให้นางไม่อยากจะอยู่เพียงลำพัง นางไม่อยากจะจมจ่อมอยู่กับความหลังที่ทำให้คิดถึงเขามากขึ้น เพราะที่นั่นคือที่ซึ่งนางพบเขาอีกครั้งหลังจากเกิดเรื่องราวมากมาย

คนผู้หนึ่งมีชะตาชีวิตที่เลวร้ายได้เพียงใด นางเองไม่เคยคิดถึงมัน เพราะชีวิตนางก็เลวร้ายไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่าผู้ใด แต่ในยามนั้นนางค้นพบว่าชีวิตของตนดูจิตซิดไปเสียสนิทหากเทียบกับ...เขา

เขาผู้นั้น...ซึ่งเกิดมาจากกรรมมารดาได้ไม่ก็ขวบก็โดนลักตัวไปจากอ้อมอกบิดามารดาที่แท้จริง

คนคนนั้น...เรียกผู้ที่ลักพาตัวเขาไปว่ามารดา นางสอนให้เขาใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางเงามืดที่มีแต่ความเห็นแก่ตัว สอนให้เขาโหดเหี้ยม ฆ่าคนดังผักปลา สอนให้เขายึดเหนี่ยวนางเป็นดังเจ้าชีวิต ทำให้เขามองเห็นโลกเฉพาะในด้านดำมืด ไร้ซึ่งความดีงาม ไร้ซึ่งแสงสว่าง

เขา...ยึดมั่นในตัวนาง ทั้งรักและเทิดทูน บูชานางเหนือสิ่งใด ยอมมอบให้ได้แม้กระทั่งชีวิต ทว่าสุดท้ายแล้วนางก็หักหลังเขา ผลักเขาไปสู่ประตูแห่งความตาย เหยียบย่ำหัวใจรักนั้นอย่างเลือดเย็น ทำให้โลกของเขาบิดเบี้ยวไปจากคนทั่วไปโดยสิ้นเชิง

เขาผู้นั้น ผู้เป็นดังนกอินทรีที่บินหนีไปจากนาง...เฉียนอิง¹

¹ อิง (鷹) แปลว่า นกอินทรี

สองปีที่จูเสวียหลินและเจียนอิงเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วทั้งสี่แคว้น เริ่มจากแคว้นหนาน แคว้นเยวี่ แคว้นฉิน จนกระทั่งมาจบลงที่แคว้นจ้าว หมิงสาวตั้งใจจะพาเขากลับไปยังหุบเขามังกรหลับ สถานที่ที่นางตั้งใจจะเรียกว่าบ้าน เนื่องจากพี่สาวร่วมสาบานของนางทั้งขู่เชิญทั้งบังคับเพื่อยัดเยียดให้นางเป็นหนึ่งในสมาชิก ทั้งที่ไม่จำเป็นเลยเพราะนางเต็มใจเสียยิ่งกว่าเต็มใจ

ใครจะคิดวาระหว่างเดินทางเข้าไปยังหุบเขามังกรหลับ เจียนอิง...อาอิงของนางกลับจดจำเรื่องราวทุกอย่างได้ ความทรงจำของเขากลับมาแล้ว และนั่นทำให้เขาตัดสินใจด้วยความสับสน เขามองนางอย่างหวาดระแวงราวกับว่าหากยังยืนอยู่ใกล้นางเขาอาจโดนสังหาร เพราะนางคือหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้มารดาซึ่งเป็นคนเลี้ยงดูเขามาต้องตาย อีกทั้งเขาเองคล้ายตระหนักว่าตั้งแต่แรกเขาและนางต่างก็ยืนอยู่คนละฝั่ง

เขากับนางคือศัตรูกัน!

จูเสวียหลินเจ็บปวดกับสายตาของเขายิ่งนัก ทว่าไม่ว่านางจะไล่ตามอย่างไรก็ไม่อาจติดตามเขาทัน วิชาตว์เบาของเขาหลังจากฟื้นความทรงจำทำให้นางตื่นตะลึง กอปรกับความตื่นตกใจทำให้หมิงสาวลืมนึกว่าหากใจเย็นสักนิดแล้วค่อยๆ แกะรอยติดตาม ด้วยความสามารถและวิวัฒนาการที่ล้ำหน้ากว่าของนาง ไม่มีทางที่เจียนอิงจะหนีรอดไปจากสายตาของนางได้

นางรู้ดีว่าฝีมือของเขาร้ายกาจมาก ก่อนหน้านั้นแม้ความทรงจำของเขายังไม่กลับมาทั้งหมด แต่เขากลับสามารถดึงกำลังภายในและวรยุทธ์บางส่วนออกมาใช้โดยไม่รู้ตัว แต่ไม่คิดว่าทันทีที่ความทรงจำกลับมา วรยุทธ์ทั้งหมดของเจียนอิงก็กลับมาเช่นกัน ในที่สุดทั้งสองก็คลาดจากกันจนได้

เมื่อรู้ว่าไล่ตามเขาไม่ทันแน่แล้ว จูเสวียหลินจึงตัดสินใจจะไปเตือนไปหลิน พี่สาวร่วมสาบานของนาง เนื่องจากความรักและความแค้นระหว่างเจียนอิงกับคนอื่นๆ ในครอบครัวนั้นมันหยั่งรากฝังลึกจนเกรงว่าเขาจะคิดโง่ๆ เพื่อหาทางแก้แค้น แม้จะไม่มั่นใจนักว่าจิตใจของเขาจะได้รับการเยียวยาอย่างที่นางต้องการตลอดเวลาที่พาเขาเดินทางท่องเที่ยวหรือไม่ แต่นางก็

ไม่ต้องการให้ใครบาดเจ็บหรือล้มตาย

ไม่อีกแล้ว...ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวใหม่ของนาง หรือเจียนอิง พวกเขาต่างก็เป็นคนสำคัญสำหรับนางทั้งนั้น

หลังจากที่ไล่ตามและค้นหาร่องรอยของเจียนอิงมาเกือบเดือน กระทั่งระหว่างทางได้ปะทะกับไป๋ซู่อย่างไม่มีตั้งใจ จนจูเสวี่ยหลินได้รับฉายานางมารเหมันต์ไว้ใจแห่งทิศประจิมมาอย่างไมคาดคิด นางก็ยังคงซ้ำว่าเจียนอิงไปก้าวหนึ่งเสมอ เขามักจะจากไปแล้วไม่หนึ่งวันก็สองถึงสามวัน

หญิงสาวเริ่มมั่นใจ แม้ความทรงจำของเขาจะกลับมาแล้ว ทว่าการตายของเมย์ผู้ที่เขาเคยคิดว่าเป็นมารดา ไม่ได้ทำให้เขาคั่งแค้นใจจนอยากแก้แค้น แต่กลับทำให้เขาไม่อาจยืนเคียงข้างนางได้ต่างหาก

จูเสวี่ยหลินรู้ว่าเขาคิดถึงนาง...คิดถึงมาก ไม่เช่นนั้นทุกที่ที่นางแกระอยมา จะเป็นสถานที่ที่นางและเขาได้เดินทางท่องเที่ยวไปด้วยกัน หรือ และสองวันก่อนหน้านั้นเขาเองก็เข้ามาพักที่โรงเตี๊ยมแห่งนี้ สถานที่ซึ่งนางพาเขามาอาบน้ำในวันที่นางหาตัวเขาพบ และเป็นสถานที่ซึ่งทำให้เขาเริ่มจะไวใจนาง

ความทรงจำทุกอย่างยังคงชัดเจนราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ ตอนนั้นหญิงสาวจำได้ว่าหลังแยกทางกับไป๋หลินและสื่อเจียนหาผู้เป็นพี่ชายที่มุ่งหน้ากลับแคว้นจ้าว นางก็เดินทางกลับเข้ามาในเมืองหลวงแคว้นหนานเจียบๆ

ความหดหู่สิ้นหวังในใจ ณ ตอนนั้นทำให้ไม่อาจสงบใจลงได้ คำสั่งเสียสุดท้ายของสหายก่อนสิ้นลมเพื่อให้นางดูแลบุตรชายของเขายังดังก้องในความทรงจำ

เช่นเดียวกับภาพที่เจียนอิงถูกลัทธิร้ายเหวี่ยงร่างลงไปในทะเลสาบ หลังจากนั้นไม่ว่านางจะพยายามค้นหาร่างของเขาเท่าไรก็ไม่พบ ความจริงแล้วตอนนั้นหญิงสาวตระหนักดี โอกาสที่เจียนอิงจะรอดชีวิตนั้นน้อยมาก เพราะด้วยบาดแผลฉกรรจ์ก่อนหน้านี้จะตกลงไปในทะเลสาบ ต่อให้ไม่จมหายไป

ทะเลสาบ ก็ใช้ว่าเขาจะทนความเจ็บปวดได้

แต่ถึงอย่างนั้นจูเสวียหลินก็ยังอยากจะพยายาม เพราะรู้ว่าหากนางไม่ทำก็ไม่มีความหวัง

ภาพใบหน้าเศร้าสร้อยและดวงตาสีน้ำเงินของเขายามถูกสตรีที่เขาคิดว่าเป็นมารดาทำร้ายจิตใจครั้งแล้วครั้งเล่า น้ำเสียงสลดเต็มเปี่ยมด้วยคำขอร้อรมยามที่เขาบอกให้นางเกลียดเขา แต่ขอให้นางอย่าให้ผู้เป็นมารดา และรอยยิ้มที่น่าสงสารของเขายามที่เอ่ยขอบคุณนาง ที่นางอุตสาหะมีความคิดจะช่วยเหลือเขาอย่างจริงใจ เพราะไม่เคยมีใครคิดทำเช่นนั้นกับเขามาก่อน

เจียนอิงเคยเป็นคนแล้ว ใช้ จูเสวียหลินไม่อาจปฏิเสธ หากย้อนกลับไปมองในมุมของเขาแล้ว หญิงสาวกลับเข้าใจเขามากขึ้น เพราะตอนเมย์ลักพาตัวเขาจากบิดาและมารดาที่แท้จริง นางไม่เพียงลบความทรงจำเขา แต่กลับเลี้ยงดูเขาให้ยึดเหนี่ยวนางเพียงหนึ่งเดียวที่เขาต้องให้ความสำคัญ

เขาจึงมองอีกฝ่ายเป็นดังเจ้าชีวิต ไม่ว่าอีกฝ่ายจะชี้นำไปทางใด เขาก็จะทำตามโดยไม่สนใจว่าสิ่งเหล่านั้นจะถูกหรือผิด แต่สุดท้ายแล้วเมย์กลับทอดทิ้งเขา ทำราวกับเขาเป็นเพียงสัตว์เลี้ยง ที่พอไม่ต้องการก็แค่หันหลังให้โดยไม่สนใจว่าเขาจะเป็นหรือตายอย่างไร

สถานการณ์ทุกอย่างรอบกายของเจียนอิงผลักดันให้เขาไม่มีทางเลือก ตั้งแต่แรกเขาก็รู้จักเพียงความดำมืดในใจของผู้เลี้ยงดู ทั้งชีวิตของเขานอกจากด้านมืดแล้ว เขาก็ไม่รู้อย่างมีด้านอื่นที่เขาต้องออกไปสัมผัสและเรียนรู้

ตลาดค้าทาส...สถานที่ที่จูเสวียหลินพบเขา ตอนนั้นเจียนอิงไม่หลงเหลือความเยื่อใยอย่างที่เขาคิด ตอนที่นางและเขาได้พบและประจักษ์กัน เขาได้รับบาดเจ็บและถูกพ่อค้าคนกลางนำมาประมูล ทาสเหล่านั้นต่างก็ถูกซื้อต่อมาจากที่ต่างๆ หลังจากพวกเขาถูกนายขายต่อมาเป็นทอดๆ

แน่นอนว่าด้วยยุคสมัยที่ต่างกัน หากจะพูดถึงสิทธิเสรีภาพนั้นเรียกได้ว่ายากยิ่งกว่ายาก ดังนั้นเรื่องที่มีการซื้อขายทาสจึงมีให้เห็นบ่อยๆ

จูเสวียหลินพบเจียนอิงในสภาพสกปรกมอมแมมและหวาดกลัวที่

เมืองหลวงแคว้นหนานแห่งนี้ จากนั้นก็พาเขากลับมาที่โรงเตี๊ยม ให้เขาอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า กินข้าว และที่โรงเตี๊ยมแห่งนี้เองที่เขาถูกเสี่ยวเอ้อทุบตี เพียงเพราะเห็นว่าเขาคือทาสที่หญิงสาวซื้อกลับมา

เจียนอิงที่ทั้งอ่อนแอและหวาดกลัวยืนมองนางโยนเสี่ยวเอ้อที่ทุบตีเขา ออกมาจากห้องอาบน้ำอย่างเห็ดหูหนู แล้วจากนั้นมาเขาจึงยอมไว้ใจนาง และติดตามนางไปทุกหนทุกแห่ง

ในห้องนี้ บนโต๊ะตัวนี้ หญิงสาวพยายามสอนให้เขาเรียนรู้ทุกอย่างใหม่ โต๊ะซึ่งมีข้าวปลาอาหารวางเรียงรายอยู่ ทว่าพอสั่งให้นั่งเจียนอิงกลับนั่งลงบนพื้น ยกเท้าทั้งสองข้างขึ้นมากอดแล้วมุดตัวเข้าไปใต้โต๊ะ ดวงตาสองข้างกะพริบมองนางนิ่งคล้ายรอ

“ไม่หิวหรือ” จูเสี่ยวหลินถามเขา ในยามนั้นคนอื่นคิดว่าเขาเป็นใบ้ เพราะไม่มีใครเคยได้ยินเขาพูด แต่นางรู้ว่าเขาไม่ได้เป็นใบ้ เพียงแต่ว่ายังไม่ไวใจผู้ใดมากพอที่จะคุยด้วย นางจึงอดทนรอ รอให้เขาไวใจและพร้อมจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับเขาทั้งหมด หลังจากนั้นก็ต้องทำให้เขาไวใจและรับรู้ นางไม่ได้คิดร้ายต่อเขา

ขณะที่อยู่ใต้โต๊ะเขายังคงมองมาที่นาง ทว่าดวงตาของเขากลับไม่ได้หวาดกลัวเช่นเคย เขามองนางสลับกับการยืดคอขึ้นมามองอาหารบนโต๊ะ อากัปกิริยานั้นทำให้จูเสี่ยวหลินยิ้มออกมา

“หิวหรือไม่” นางเอ่ยถาม หวังว่าเขาจะตอบกลับมาสักประโยค

“อิง” นางเรียกเขาแล้วหยิบตะเกียบกับถ้วยข้าวขึ้นมา ซึ่งเขาก็มองตาม แล้วกลืนน้ำลายลงคอ มือเรียวคืบกับข้าวใส่ในถ้วยจนพูน และนั่งนิ่งเฉยเพื่อรอ กระทั่งเขายอมมองสบตากับนาง ริมฝีปากอึมครึมม่ออนโยนให้เขา

“เจ้าชื่ออิง นี่ข้าวของเจ้า” จูเสี่ยวหลินยื่นถ้วยข้าวกับตะเกียบให้

เจียนอิงมองมือที่ยื่นถ้วยข้าวนั้นมาให้หนึ่ง ก่อนจะเงยหน้ามองนางคล้ายลังเล เมื่อเห็นนางพยักหน้าให้ เขาก็ยื่นมือออกมาช้าๆ แล้วรับถ้วยข้าวไป แต่ไม่ยอมรับตะเกียบไปด้วย

“รับตะเกียบไปด้วย เจ้าต้องใช้ตะเกียบ” จำได้ว่าคราวนั้นนางต้องสวดลมหายใจเข้าออกซ้ำๆ พยายามอดทนให้มากที่สุด พยายามทำความเข้าใจในท่าทีและความคิดของอีกฝ่าย เพราะตอนอยู่ต่อหน้านางนั้น มีเพียงคนที่มึนบาดแผล จกรรจทั้งร่างกายและจิตใจ เขาคอนี้ไม่ใช่เจียนอิง บุรุษที่ครั้งหนึ่งคือจอมยุทธ์ฝีมือดี นักฆ่าเลือดเย็นที่ฆ่าคนดังผักปลา และคนเลวที่มองข้ามชีวิตผู้อื่นโดยสิ้นเชิง

เจียนอิงคนเดิมคนนั้นไม่มีอีกแล้ว ที่นั่งอยู่ตรงนี้มีเพียง...อาอิง บุรุษที่มีความคิดอ่านคล้ายกับเด็กน้อยคนหนึ่ง เด็กน้อยที่ต้องเริ่มเรียนรู้ทุกสิ่งใหม่หมด เพราะเขาไม่หลงเหลือความทรงจำใดๆ เลย

หลังจากจุเสียชีวิตหลินออกมาจากหุบเขามังกรหลับ หมิงสาวก็เริ่มต้น แทะรอยอย่างนักล่าที่นางเคยเรียนรู้จนชำนาญ และนักล่าที่เรียนรู้มาตั้งแต่จำความได้เช่นนาง ไม่มีทางที่จะหอร่องรอยของเขาไม่พบ ต่อให้เขาใช้วิชาตัวเบาร้ายกาจเพียงใดก็ไม่มีความที่จะไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ เอาไว้

ยิ่งในยามที่นางมีอุปกรณ์ล้ำยุคซึ่งเขาไม่มีทางจินตนาการได้อย่างนาฬิกาไมโคร² ที่ใช้ย่อส่วนข้าวของหรือลัทธิภาวะต่างๆ ที่นางใช้แทนกระเป๋าดินทาง ซึ่งมันมีความจุอันมากมายมหาศาลจนแทบจะไม่มีที่สิ้นสุด และด้านในนั้นก็มียังอาวุธยุทโธปกรณ์นานาชนิด หากจะว่าไปแล้ว คนในยุคอดีตไม่มีทางจะคาดคิดถึงอาณาภาพของมัน

และตอนนั้นนางก็เลือกใช้ปีกบินแบบบังคับ ที่ทำให้นางเดินทางได้อย่างรวดเร็วกว่าผู้อื่น บวกกับชุดเกราะรัดกุมสีดำแนบเนื้อ ความยืดหยุ่นสูง ทนทาน และสามารถพรางตัวได้หากต้องการ ซึ่งนี่ก็คือหนึ่งในวิวัฒนาการจากห้องทดลองของสกายเวลด์

² ไมโครฟอreshอร์ตเทนวอช (Micro Foreshorten Watch) ในที่นี้หมายถึงนาฬิกาที่ใช้ย่อส่วนข้าวของหรือลัทธิภาวะต่างๆ ใช้แทนกระเป๋าดินทาง มีความจุที่ไม่มีที่สิ้นสุด ใช้พลังงานจากแสงอาทิตย์ในขณะที่สวมบนข้อมือ

ขณะที่หยุดพักกลางป่านั้นเอง จูเสวียหลินก็บังเอิญได้พบกับไป๋ซูซึ่งเดินทางผ่านมาพอดี ที่จริงแล้วไป๋ซูนับว่าเป็นยอดฝีมือจริงๆ เพราะเขารับรู้ถึงตัวตนของหญิงสาว ทั้งที่ยามนั้นนางเปิดกระเปาะพรางตัวทำให้ผู้อื่นไม่อาจมองเห็น

จอมดาบประจิมโคมตินางหันทีโดยไม่เอ่ยคำใด เมื่อจูเสวียหลินรับรู้ถึงรังสีของการชนฆ่า หญิงสาวก็ไม่รีรอที่จะปลดอาวุธอีกฝ่าย แล่ของเจียนอิงที่นางพกติดตัวสะบัดออกไปท่ามกลางความมืด เพียงสองกระบวนท่าเท่านั้น จูเสวียหลินก็สามารถปลดอาวุธของไป๋ซูลงได้ จอมดาบแห่งประจิมพายแพ้แก่นาง ทั้งที่หญิงสาวไร้ซึ่งกำลังภายใน ไร้ซึ่งวรยุทธ์

จูเสวียหลินเอาชนะไป๋ซูได้เพราะวิวัฒนาการจากโลกอนาคต และความชำนาญของนักล่าโดยแท้

“บัดจบ! กล้าประมือแต่กลับไม่กล้าเผยตัว เจ้าถือว่ายังเป็นผู้กล้าอยู่หรือ” ไป๋ซูที่กำลังเดือดดาลตะโกนลั่น ผู้ติดตามของเขาสองคนยังตกตะลึงกับภาพที่จอมดาบประจิมโดนปลดอาวุธ

“พวกเจ้าไล่หัวไปซะ” จูเสวียหลินเพียงเอ่ยด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดรำคาญ แต่หญิงสาวไม่รู้เลยว่าตนได้ทำให้คนทั้งสามยิ่งตกตะลึง เนื่องจากพวกเขาไม่เคยคาดคิดว่าคนที่สามารถเอาชนะจอมดาบผู้ยิ่งใหญ่แห่งตะวันตกได้จะเป็นหญิงสาว

“ข้าขอทราบนามของจอมยุทธ์หญิง” ไป๋ซูที่เพ็งหาหยดตกลิ่งสุดกลมหายใจแล้วเอ่ยถามออกไป

“ไม่จำเป็น”

“แต่ข้าพ่ายแพ้ให้แก่ท่าน อย่างน้อยข้าขอทราบกระบวนท่าที่ท่านใช้... ได้หรือไม่”

“เหมนต์ไร้ใจ”

ในยามที่เอ่ยจูเสวียหลินยิ้มน้อยๆ ออกมา เพราะเหมนต์ไร้ใจนี้เป็นเพลงแล่ของเจียนอิงที่สอนให้นางในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว อันที่จริงเขา

เพิ่งจะคิดซื้อกระบวนทำนี้ออกมาตอนเขาเห็นนางร้ายรำ เจียนอิงเพียงพูดว่า เยือกเย็น แข็งแกร่ง และอำมหิตราวกับหิมะยามเหมันต์ และนั่นคือที่มาของเหมันต์ไร้ใจ ทั้งยังเป็นจุดเริ่มต้นของฉายานางมารเหมันต์ไร้ใจแห่งทิศประจิม

กว่าจะรู้ว่าได้ทำอันใดลงไปชื่อเสียงของนางก็โด่งดังจนไม่มีผู้ใดในยุทธภพจะไม่รู้จัก

เข้าตรูของวันที่เท่าไรจูเสวียหลินไม่เคยนับ เนื่องจากก่อนหน้านี้คลาดกันกับเจียนอิง นางเฝ้าคอยนับวันเวลา จึงพบว่ามันยิ่งทำให้จิตใจกระวนกระวายจนเสียสมาธิ ดังนั้นหญิงสาวจึงเลือกที่จะแคะรอยไปอย่างช้าๆ และปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามชะตาลิขิต

ก่อนหน้านี้จูเสวียหลินอาจเคยคิดว่าการมายังสถานที่แห่งนี้เป็นเพราะโชคชะตาของไปหลินและสื่อเจียนฮาว³ ที่นำพาให้ทั้งสองได้อยู่ร่วมกัน ชะตาของพวกเขาสองคนลิขิตให้นางเข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง ทว่านางคิดมาเสมอว่าหากไม่ใช่เล่า

หากว่าการมาของนางครั้งนี้เกิดขึ้นเพราะโชคชะตา หากนางพบกับเจียนอิง เพราะตั้งแต่การพบกันจนกระทั่งตัดสินใจจะให้เขาติดตามอยู่ข้างกาย นางก็พบว่าไม่อาจอยู่โดยไม่มีเขา ซึ่งนางตระหนักในข้อนี้ตั้งแต่นั้นตั้งแต่เขาเตลิดหนีไปหลังจากที่ความทรงจำกลับคืนมาแล้ว

เมื่อเท้าแตะลงบนพื้น จูเสวียหลินก็พลันยิ้มอย่างอ่อนโยน ความทรงจำในเช้าวันแรกที่นางช่วยเหลือเจียนอิงแวบเข้ามาในหัว เช้าวันนั้นหญิงสาวแทบจะล้มหน้าคะมำ เมื่อสะดุดเข้ากับบางอย่างเต็มๆ จะพูดให้ถูกก็คือเท้าของนางสะดุดเข้ากับร่างใหญ่ที่นอนขวางอยู่หน้าเตียง

³ พระเอกและนางเอกจากนิยายเรื่อง *กบดักเสน่หา*

ไม่รู้ว่าเขามาอยู่หน้าเตียงของนางตั้งแต่ตอนไหน ทั้งๆ ที่ตอนกลางคืนนางก็ให้เสี่ยวเอ๋อจัดห้องอีกห้องให้เขาแล้ว

“ทำไมถึงมาอยู่ตรงนี้” หญิงสาวถามเขา ทว่าเขาเพียงแค่ลุกขึ้นมา นั่งแล้วก็ก้มหน้าก้มตา ไม่เอ่ยอะไรออกมาเช่นเคย

“อิง ทำไมมานอนตรงนี้” จูเสี่ยวหลินถามเขาอีกครั้ง คราวนี้เขาเงยหน้าขึ้นช้าๆ ก่อนจะค่อยๆ ยกมือชี้ไปยังอ่างน้ำที่วางอยู่บนโต๊ะ ซึ่งไอร้อนยังหลงเหลืออยู่ บ่งบอกได้ดีว่าเขาเพิ่งจะยกเข้ามาเมื่อไม่นาน

“เจ้าเป็นคนยกเข้ามาหรือ”

เขาเงยหน้าขึ้นมองนางอีกครั้ง ก่อนจะพยักหน้าช้าๆ ชัดเจนยิ่งกว่าชัดแล้วว่าเจียนอิงคิดว่าตนกลายเป็นทาสของนางไปแล้ว ซึ่งจูเสี่ยวหลินก็ได้แต่กลุ้มอกกลุ้มใจ เพราะนางไม่ทันได้คิดเลยว่าหากหาเขาพบแล้วนางจะทำเช่นไร ยิ่งในยามที่เขาคลายกับเด็กหลงทางเช่นนี้

สายของวันนั้นหญิงสาวให้เสี่ยวเอ๋อตามหมอมาดูอาการบาดเจ็บของเขา ซึ่งโดยรวมแล้วนอกจากบาดแผลที่หลังและแผลฉกรรจ์ด้านหน้า บาดแผลที่อื่นก็ไม่มีสิ่งใดน่าเป็นห่วง ที่น่าเป็นห่วงคืออาการบาดเจ็บทางจิตใจของเขาต่างหาก

หมอที่มาดูอาการเขาบอกว่าเพราะร่างกายของเขาเคยได้รับบาดเจ็บสาหัส เลยส่งผลให้ธาตุต่างๆ ในร่างกายไม่คงที่ แม้ความทรงจำจะขาดหายไป ร่างกายจดจำความเจ็บปวดได้จึงทำให้ตื่นกลัวง่าย และไม่ไว้วางใจผู้อื่นจึงไม่ยอมพูดจา

แน่นอนว่าจูเสี่ยวหลินเดาออกได้ไม่ยาก บาดแผลตามร่างกายที่นับว่าสาหัสที่สุด กลับไม่ถึงครึ่งของเศษเสี้ยวจากบาดแผลทางจิตใจของเขาที่ถูกกระแทกกระทอนอย่างหนัก อีกทั้งหลังจากตื่นขึ้นมาแล้วเจียนอิงกลับโดนจับตัวมาเป็นทาสและถูกทุบตีอย่างทารุณ กอปรกับความทรงจำที่ขาดหายไป ทำให้เขาหวาดกลัวและไม่กล้าเข้าใกล้หรือไว้วางใจผู้ใด

“อิง มานี นั่งลงตรงนี้”

หลังจากที่นึกคิดทบทวนอยู่นานสองนาน ความทรงจำของเขาหายไป
เช่นนี้ จูเสวียหลินเพียงคิดว่าอาจจะเป็นเรื่องดี เพราะเรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้น
พวกเขาทุกคนต่างก็เห็นตื้นเขินมาไม่น้อยกว่าจะคลี่คลายลงได้

หากเจียนอิงรอดมาได้ และไม่ได้ความจำเสื่อม เกิดวันหนึ่งเขามีความ
คิดที่จะแก้แค้นให้มารดาที่เลี้ยงดูเขาขึ้นมา จะมีหลายคนที่ต้องเจ็บปวด แม้ว่า
มารดาบุญธรรมของเขาจะก่อกรรมทำเข็ญกับผู้อื่นมานับไม่ถ้วน แต่ไม่มีสิ่งใด
รับรองได้ว่าการยึดถือที่เขามีต่อมารดาจะไม่ผลักดันให้เขาลงมือทำเช่นนั้น
และนางก็ไม่อยากพินิจคำพูดที่ได้รับปากบิดาของเขาไว้ ดังนั้นให้เขาอยู่ข้างกาย
นางสักระยะ เพื่อดูให้แน่ใจว่าเขาจะไม่วันพินิจความทรงจำ หลังจากนั้น
ค่อยคิดอีกทีว่าจะทำเช่นไรกับเขา

แม้จะทำตามที่จูเสวียหลินสั่ง แต่เจียนอิงกลับนั่งตัวเกร็งอย่างไม่เป็น
ธรรมชาติ เพราะปกติแล้วเขาไม่เคยได้รับอนุญาตให้นั่งร่วมโต๊ะกับผู้เป็นนาย
ยามนั้นเขาเพียงคิดว่านายหญิงผู้นี้ทำให้เขาประหลาดใจยิ่งนัก ไม่เพียงแต่
บังคับให้เขานั่งร่วมโต๊ะกับนางเท่านั้น แต่นางยังบังคับให้เขากินกับข้าวในจาน
ที่เขาเคยได้แต่เฝ้ามองอีกด้วย

ไม่นับรวมที่นางต่อยัสู้คนอื่นเพื่อเขา คนที่เป็นทาสไร้ค่าเท่านั้น นาง
แตกต่างจากนายคนอื่น ๆ ที่เขาเคยไปอยู่ด้วยอย่างสิ้นเชิง แต่เขาชอบ...

“เจ้ารู้ใช่ไหมว่าข้าคือคนที่ซื้อเจ้ามา” จูเสวียหลินเอ่ยขึ้น และจงใจ
มองข้ามอาการอึดอัดที่แสดงออกมาสชัดเจนบนใบหน้าของเขา นางรู้ดีเพราะเขา
มองนางแล้วมองไปที่พื้นบ่อยๆ คล้ายกำลังขออนุญาตกลับไปนั่งบนพื้น แต่
นางมีหรือจะยอม นางจะต้องทำให้เขากลับมาเป็นเหมือนคนธรรมดาให้ได้
เพราะหลังจากเรื่องเมื่อคืนที่นางทำร้ายเสี่ยวเอ้อผู้นั้นแทนเขา ดูเหมือนเขาจะ
มีท่าทีหวาดกลัวนางน้อยลงมาก

“หากเจ้าไม่ตอบ ข้าก็ไม่รู้ว่าเจ้าคิดอะไรอยู่” จูเสวียหลินเอ่ยพร้อมกับ
จ้องหน้าเขาเขม็ง เขากระวนกระวายเล็กน้อยก่อนจะค่อยๆ พยักหน้า

“พยักหน้าไม่ใช่คำตอบ ข้ารู้แหละว่าเจ้าพูดได้ ตอบข้ามา รู้หรือไม่รู้”

จูเสวี่ยหลินยังคงน้ำเสียงให้อยู่ในโทนเดิม เพราะเกรงว่าเขาจะตื่นกลัว ด้วยสังเกตเห็นว่าเขาจะจับอารมณ์ของผู้คนจากน้ำเสียง หากนางเสียงเข้มขึ้นเพียงเล็กน้อย ความลนลานจะเผยออกมาทางแววตาเขาทันที คล้ายเกรงว่าเขาจะทำให้นางโกรธ

“ระ...ฐี่” เขาตอบเสียงเบา

จูเสวี่ยหลินลอบยิ้ม “ดี เช่นนั้นเจ้าจะเชื่อฟังข้าใช่หรือไม่”

“เชื่อ” เขาตอบและพยักหน้าในคราวเดียวกัน

“อืม ถ้าเช่นนั้นฟังข้า นับจากนี้ชื่อของเจ้าคืออิง ข้าคือเสวี่ย” จูเสวี่ยหลินทวนซ้ำๆ เพื่อให้เขาเข้าใจ

“อิง...นายหญิง” เขาเรียกชื่อตัวเองก็จริง แต่กลับยังเรียกนางว่านายหญิง

ตอนนั้นนางไม่เข้าใจว่าก่อนที่จะเจอกันเกิดอะไรขึ้นกับเขา นางจึงทำได้เพียงขมวดคิ้วด้วยความสงสัย “ไม่ใช่ นายหญิง เรียกเสวี่ย พุดสี เสวี่ย”

“นายหญิง นายหญิง” เขาส่ายหน้าแรงๆ แล้วนั่งลงกับพื้น ก่อนจะมามีท่าทีหวาดกลัวอย่างรุนแรง กระทั่งนางก้าวเข้าไปหา เขาก็สะดุ้งแล้วขยับตัวหนี

ในวันที่นางได้คำตอบว่าบาดแผลทางจิตใจที่เขาได้รับนั้น ไม่ได้มีสาเหตุมาจากก่อนหน้านี้ที่เขาจะสูญเสียความทรงจำเท่านั้น แต่หลังจากที่เขาฟื้นขึ้นมา เขาก็ถูกสองสามีภรรยาตระกูลเหวินทวารุณกรรม เพียงเพราะความชื่นชอบที่วิปริตทางจิตใจของตนเอง

จูเสวี่ยหลินตัดสินใจพาเจียนอิงกลับไปหาคนที่ทำร้ายเขาโดยไม่หยุดคิดแม้แต่น้อย นางก็เป็นคนเช่นนี้ หากไม่หาเรื่องนางก่อน นางก็จะไม่ยุ่งกับผู้อื่น หากกล้าทำให้นางขุ่นเคืองเมื่อใดก็ตาม ต่อตาฟันต่อฟัน

หลังจากรับรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเจียนอิงบ้าง จูเสวี่ยหลินก็กลับโรงเตี๊ยมด้วยเพลิงพิโรธที่ยังคุกรุ่น ท่าทีการก้าวเดินฉับๆ คล้ายอารมณ์เสียเต็มที่ทำให้ชาวบ้านหลายคนไม่กล้าเดินเฉียดใกล้ เนื่องจากสิ่งที่ได้ยินมาทำให้หญิงสาว

โกรธสุดๆ จนรู้สึกเหมือนอยากจะฆ่าใครสักคนให้ตายจึงจะระบายอารมณ์นี้ลงได้ เมื่อคิดถึงสิ่งที่เจียนอิงต้องพบเจอในระยะหนึ่งเดือนที่อยู่ในคุกหาสน์ตระกูลเหวิน

ทว่าตอนกลับไปถึงโรงเตี๊ยม ความโกรธเกรี้ยวของนางพลันปลิวหายไปจนหมดสิ้น เพราะเสี่ยวเอ้อบรีเข้ามาหานางด้วยใบหน้าที่จวนเจียนจะร้องไห้ ตอนนั้นจูเสวี่ยหลินรู้สึกแตกตื่นเล็กน้อย ในใจก็เริ่มคิดในแง่ร้ายว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับเจียนอิง

“เกิดอะไรขึ้น”

“ท่านกลับมาแล้วหรือขอรับ ข้ารอท่านตั้งนาน คนที่ท่านพากลับมาด้วยตั้งแต่ท่านออกไปเขาก็นั่งอยู่ที่โต๊ะไม่ขยับไปไหนเลย ถามก็ไม่ยอมตอบ เอาแต่นั่งตัวแข็งอยู่แบบนั้น ตอนที่ลูกค้าเข้ามากินอาหารจนโต๊ะเต็มไม่มีที่ว่าง เหลือโต๊ะนั้นเพียงโต๊ะเดียว ดังนั้น...”

“เขานั่งอยู่ตรงนั้นตั้งแต่บ่ายเลยหรือ” จูเสวี่ยหลินเลิกคิ้ว อ้าปากค้าง เพราะนางออกไปจากโรงเตี๊ยมหลังมือเที่ยง กว้านางจะรู้เรื่องทั้งหมดและสงบสติอารมณ์ลงได้ก็พลบค่ำแล้ว คิดได้เช่นนั้นหญิงสาวก็พุ่งไปยังโต๊ะเดิมที่นางนั่งเมื่อตอนเที่ยง เป็นนางที่ผิดเอง นางสั่งให้เขารอ เขาก็รอจริงๆ ทั้งยังนั่งรอแบบไม่ยอมขยับไปไหน น่าตายนัก!

“อืม”

เมื่อเห็นท่าทางดีอกดีใจของเขาที่ก้าวฉับๆ เข้ามาหา จูเสวี่ยหลินก็กล่าวอันใดไม่ออก แม้ว่าจะครุ่นเดียว แต่นางมองเห็นสายตาเหมือนเด็กที่ถูกทอดทิ้งจากเขา

เจียนอิงกลัวนางจากไป

“นายหญิง” เขาเรียกนางเสียงเบา ทำให้เสี่ยวเอ้ออ้าปากค้าง

“ไม่ใช่ว่าเขาเป็นใบ้หรือหรือ ทำไมเขา...” เสี่ยวเอ้อน้อยริบหุบปากแล้วเดินหายไปทันทีเมื่อรู้ว่าเอ่ยในสิ่งที่ไม่ควรออกไปตอนที่นางตัวส่ายตาดูดันเข้าไป

“ไยจึงยังนั่งอยู่ตรงนี้ ไม่กลับห้อง”

“ท่าน...ให้รอ” เขาก็ม่น้ำลงแล้วเอ่ยเสียงแผ่ว ในใจที่หวาดหวั่นว่าจะถูกนางทิ้งไว้ที่โรงเตี๊ยมหายวับไปทันทีที่เห็นนางก้าวเข้ามา

ไยยืนเช่นนั้นจูเสวียหลินก็ถอนหายใจ เป็นนางที่ผิดเอง นางผิดที่ไม่ได้บอกให้ชัดเจนว่าให้เขากลับไปรอที่ห้อง ทั้งที่นางก็รู้ว่าสมองของเขาสูญเสียความสามารถในการคิดไตร่ตรองโดยสิ้นเชิง

นับจากจบเรื่องในวันนั้นเจียนอิงก็สถาปนาตัวเองเป็นทาสรับใช้ของนางไปโดยปริยาย และหน้าที่ยกน้ำร้อนเข้ามาให้นางล้างหน้า หรือหยิบจับของต่างๆ ให้นางก็คือหน้าที่ของเขา แม้ว่านางจะไม่เคยเอ่ยปากบอกให้เขาทำก็ตาม

การเดินทางของเช้าวันนี้ยังคงเหมือนหลายวันก่อนหน้า ร่องรอยของเจียนอิงเริ่มสับสนราวกับเขาล่วงรู้ว่านางติดตามเขาอยู่ เขาเกรงขึ้น เขารู้ว่าต้องทำอะไรจึงจะปกปิดร่องรอยของตัวเอง ซึ่งแน่นอนว่าจูเสวียหลินไม่รู้สักเคื่องเขาแม้แต่หยด การที่เขาใช้เวลาอยู่กับนางและแลกเปลี่ยนสิ่งต่างๆ ร่วมกันนางสอนเขาให้รู้จักวิถีของนักล่าอย่างที่ท่านเป็น ส่วนเขาก็สอนวรยุทธ์ต่างๆ ที่พอจะนึกออก ซึ่งทั้งหมดที่นางสอนให้เขานั้นเจียนอิงก็แสดงให้เห็นว่าไม่ไม่ได้สูญเสียเปล่า

ร่องรอยของเจียนอิงถูกลบเลือน แต่นั่นก็ไม่อาจทำให้จูเสวียหลินถอดใจ นางใช้วิธีเดาใจเขาแทน การมาถึงเมืองหลวงแคว้นหนานของเจียนอิงไม่ใช่เพียงบังเอิญ เขามีเป้าหมาย และนางรู้ว่าที่นั่นก็คือสถานที่ซึ่งเกิดเรื่องราวขึ้นก่อนที่เขาจะสูญเสียความทรงจำ

สุสานตระกูลหลี่ สถานที่ซึ่งเขาได้รับรู้ความจริงว่าเขาไม่ใช่บุตรชายแท้ๆ ของมารดาที่เลี้ยงดูเขามา แต่เขาถูกนางลักพาตัวมาจากบิดาและมารดาที่แท้จริง เพียงเพราะนางเคียดแค้นและชิงชังทุกคนที่คอยขัดขวางนาง ไม่ใช่ให้นางหาร่องรอยของบุรุษที่นางทั้งรักและแค้นพบ

บุรุษร่างสูงยืนหันหลังให้จูเสวียหลินหนึ่ง หญิงสาวเองก็ไม่ได้เดินเข้า

ไปหา นางรู้ว่าเขารับรู้การมาถึงของนาง แต่นางก็ยังเลือกที่จะรอให้เขาพร้อม หันกลับมาเผชิญหน้ากับนางด้วยตัวเขาเอง ไม่ใช่เพราะนางกดดันหรือบังคับให้เขาทำ

เจียนอิงยืนมองซากปรักหักพังในอดีตที่บัดนี้ถูกบูรณะขึ้นมาเป็น สุสานตระกูลหลี่ สุสานหลวงของราชวงศ์แคว้นหนานด้วยใบหน้าเรียบเฉย ความทรงจำที่เพิ่งจะครบถ้วนยังคงให้ความรู้สึกผสมผสาน ทั้งความเจ็บปวด ความรัก และความแค้น ทั้งหมดนี้ยังคุกรุ่นอยู่ในใจเขาจนยากที่จะทำเป็น ไม่แยแส

หากเพียงแต่เขาจะลืมนั่นไปอย่างที่เป็น หากเพียงแต่เขายังคงสูญเสีย ความทรงจำเช่นเดิม ทุกอย่างคงจะง่ายกว่าที่เป็น เขายังคงยืนอยู่ข้างกายนาง ท่องเที่ยวและเล่นสนุกไปวันๆ หิวก็หาอะไรให้นางกิน หมดแรงก็นอนพัก ไม่ว่าจะเป็นกลางป่าหรือในชุมชนที่พลุกพล่าน เขาและนางก็หาได้ใส่ใจไม่ ชีวิตอิสระไร้ข้อผูกมัดเช่นนั้นคือสิ่งที่เขาเฝ้าฝันถึงมาโดยตลอด

ทว่าทั้งหมดนั้นเป็นดั่งฝันตื่นหนึ่ง ยามนี้เขาได้ตื่นจากฝันนั้นแล้ว ตื่นขึ้นมาเพียงเพื่อพบกับความจริงที่ว่าเขาและนางไม่อาจอยู่ร่วมกัน

“เจ้ามาแล้วหรือ” ในที่สุดเจียนอิงก็หันกลับไปหาหญิงสาวที่ยืนนิ่งเงียบ นับตั้งแต่มาถึง

ใบหน้าเนียนแดงกำเพราะแดดแผดเผา เขาต้องอดทนที่จะไม่โทษ ตัวเองที่เป็นต้นเหตุ เนื่องจากในยามปกติจูเสวี่ยหลินจะอยู่ภายใต้ผ้าคลุมหน้า และจะเผยให้เขาเห็นแต่เพียงผู้เดียว หญิงสาวทำเช่นนั้นเสมอ โดยให้เหตุผลว่า มันคือความเคยชินที่จะปกปิดโฉมหน้าของตัวเอง เพราะในโลกที่นางจากมา นั้น นางและสหายอีกสี่คนมีรูปลักษณ์ที่ต่างไปจากผู้คนที่นี่ ทำให้นางมักจะ ตกเป็นเป้าสายตาของคนอื่นเสมอไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

แต่เป็นเขาที่ขอให้นางปฏิบัติตัวอย่างคนที่นี่ ขอให้นางปรับตัวและ ใช้ชีวิตเช่นเดียวกับกับเขา เป็นชาวยุทธ์ธรรมดาที่เดินทางท่องเที่ยวไปทั่วหล้า คำไหนนอนนั้น และนั่นคงเป็นสาเหตุให้จูเสวี่ยหลินแต่งกายอย่างชาวยุทธ์

ทั้งที่หญิงสาวสามารถสวมชุดเกราะพรางตัว ไม่มีใครรับรู้ตัวตนและไม่มีใครมองเห็นได้ ซึ่งหญิงสาวก็คงทำมานานหลายวันแล้ว ดูจากผิวพรรณที่เคยขาวละเอียดโดนแดดเผาจนเริ่มมีรอยแดงพาดผ่าน

“เจ้ากลับไปยังที่ของเจ้าเสีย ข้าเองก็จะไปตามทางของข้า นับจากนี้อย่าได้เกี่ยวข้องกันอีกเลย” เจียนอิงพยายามรักษาน้ำเสียงให้ราบเรียบไปพร้อมๆ กับรักษาใบหน้าให้สงบนิ่ง

“อิง” จูเสวี่ยหลินเรียกเจียนอิงด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนดังเดิม

“คิดถึงจัง” นางยิ้มแล้วก้าวเข้าไปหยุดยืนตรงหน้าเขา และด้วยความสูงที่แตกต่างหญิงสาวจำต้องเงยหน้ามองใบหน้าที่เขาเริ่มขึ้นสีเล็กน้อยในยามที่ได้สบตากับนาง เขาเป็นเช่นนั้นเสมอ นับตั้งแต่ติดตามนาง ยามเมื่อนางเข้าประชิดตัวหรือใกล้เขาจนเกินงาม

เจียนอิงเป็นบุรุษที่ไม่อาจเก็บงำความเขินอาย โดยเฉพาะยามที่จูเสวี่ยหลินจูโจมก่อนเช่นทุกครั้ง และสิ่งที่ได้ประจักษ์ทำให้จูเสวี่ยหลินยิ่งมั่นใจไม่ว่าความทรงจำของเขาจะกลับมาหรือไม่ เจียนอิงก็คืออาอิง...ของนาง

“เจ้าถอยไป ข้าเป็นบุรุษ ส่วนเจ้าเป็นสตรี ไม่ควรใกล้ชิดกันเกินงาม”

“ทำไมหรือ เจ้ากลัวจะผิดประเพณี อย่าห่วงเลย ข้าจะรับผิดชอบตัวเอง” จูเสวี่ยหลินเอ่ยเย้ากั้วหัวเราะ

“เจ้า...” เจียนอิงจนด้วยคำพูด ทั้งโมโหทั้งขัดใจ ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป ได้แต่ละล้าละลังจนลืมนึกว่ากระทั่งถอยหลังไปจากหญิงสาวที่ยังยืนใกล้ชิด

“กลับไปกับข้า อยู่ข้างกายข้า” จูเสวี่ยหลินไม่ปิดบังและไม่อ้อมค้อมแม้แต่หน่อย นางยังคงจ้องเขาโดยไม่ทำทียอมแพ้ใดๆ

เจียนอิงยืนนิ่ง ดวงตาคมอ่อนแสงลงกว่าตอนแรก จ้องตอบหญิงสาวอย่างค้นหา เขาแทบจะเผลอตอบตกลงออกไปหากไม่นึกถึงสาเหตุที่เขาต้องจากมาได้เสียก่อน เขากับนางไม่อาจอยู่ด้วยกัน แม้จะรู้ว่าเขาไม่ใช่บุตรชายของมารดาผู้ที่คิดว่าคือผู้ให้กำเนิด แต่อย่างน้อยนางก็เลี้ยงดูเขามาตั้งแต่เล็ก

จนโต

ความจริงที่ว่าจูเสวียหลินและครอบครัวของนางเป็นต้นเหตุของความ
แค้นและการเสียชีวิตของมารดา ทำให้เขาไม่อาจเนรคุณด้วยการสร้างทำเป็น
เมินเฉยได้ การที่เขาไม่อาจแก้แค้นให้บุพการีก็นับว่าเนรคุณจนหาที่เปรียบ
ไม่ได้แล้ว หากจะให้เขาอยู่ร่วมกับศัตรูที่ทำให้มารดาต้องจบชีวิตลง ยังจะ
นับว่าเขาเป็นคนได้อีกหรือ

“ไปซะ! ข้าไม่ใช่บุรุษคนเดิมในวันวานที่เจ้ารู้จักอีกแล้ว ข้าเจียนอิง...
จอมปีศาจแดนใต้ที่ฆ่าคนโดยไม่เห็นเลือดสักรหยด ข้าไม่ใช่บุรุษอ่อนแอผู้นั้น
บัดนี้ข้าจดจำทุกอย่างได้แล้ว จำได้แม้กระทั่งว่าเจ้าและพี่สาวของเจ้าคือสาเหตุ
การตายของแม่ข้า” เจียนอิงสร้างทำเป็นเสียงดังขณะมองใบหน้าที่ยิ้มน้อยๆ
ของหญิงสาว นางกำลังทำให้เขาโกรธจริงๆ แล้ว ทั้งที่เขาสร้างโมโหในคราแรก
เพราะทำที่ของนางคล้ายรู้เท่าทันความคิดของเขา และนั่นทำให้เจียนอิง
เจียนคลั่ง

“อิง เจ้าโกรธหรือ” จูเสวียหลินยื่นมือไปแตะหัวไหล่ของเขาแล้ว
ปิดเบาๆ เมื่อเห็นว่ามิเคยไปไม้ติดอยู่ “ย่อตัวลงหน่อย ข้าปิดออกให้ไม่ถนัด
มิเคยไปไม้ติดอยู่ที่ไหล่เจ้า”

“ได้” เจียนอิงทำตามที่นางสั่งอย่างลืมหื้มตัวทันที

ท่าทางของเขาทำเอาจูเสวียหลินแทบหลุดหัวเราะ ไม่ใช่คนเดิมบ้าอะไร
กัน...เขายังคงปฏิบัติกับนางเหมือนเดิมไม่มีผิด แล้วเช่นนี้จะให้นางตัดใจปล่อย
เขาไปได้อย่างไร ในเมื่อเขานำรักนำเอ็นดูขนาดนี้ คิดไปก็แอบหัวเราะในใจ
เพราะคนตัวโตอย่างเขา นางกลับใช้คำว่านำรักนำเอ็นดู ประโยคเหล่านั้น
มันมีไว้ใช้กับเด็กเล็กๆ แต่นางกลับเอามาใช้กับเขา ไม่ใช่ว่ามันเกินไปหน่อย
หรอกหรือ

เจียนอิงที่รับรู้วาทะถลนกลหญิงสาวรีบยึดตัวขึ้นเต็มความสูง พร้อมๆ
กับถอยหลังไปสามก้าวเพื่อออกห่างจากนาง แต่ใครจะคาดคิดว่านางจะก้าว
ตามไปอย่างไม่ลดละ

“เสวีย!” ในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหว ตวาดชื่อของนางออกมาหนึ่งครั้ง

“ในที่สุดก็เรียกชื่อของข้าเสียที” หญิงสาวอมยิ้ม ความพยายามที่จะทำให้เขาเรียกชื่อของนางสูญเปล่ามาโดยตลอด เจียนอิงเอาแต่เรียกนางว่านายหญิง ให้ตายก็ไม่ยอมเรียกว่าเสวียอย่างที่นางบังคับขู่เชือด ทว่าตอนนี้เขากลับตะโกนชื่อของนางดังลั่น ทำให้นางอารมณ์ดียิ่งนัก

ผิดกับเจียนอิงที่เพิ่งจะรู้ว่าทำอันใดลงไป เขาแม้ริมฝีปากเข้าหากันแน่น พร้อมกับถลึงตามองนางอย่างโกรธกรุ่น เขามักจะพ่ายแพ้ให้นางเช่นนี้เสมอ ความเจ้าเล่ห์แสนกลของนางที่เขาคุ้นเคยไม่อาจทำให้เขาได้เปรียบผู้อื่น ทุกคนไม่เว้นแม้แต่ตัวเขา มักจะพ่ายแพ้ให้เล่ห์กลของสตรีผู้นี้เสมอ นับตั้งแต่ได้เดินทางและใช้เวลาใกล้ชิดกับนาง เจียนอิงยังไม่เคยเห็นนางเปลี่ยนปล้ำให้ผู้นี้ได้มาก่อนสักครั้ง

“ข้าหยุดรอที่นี่เพียงเพื่อจะบอกเจ้าว่าอย่าได้ติดตามข้ามาอีก ระหว่างข้ากับเจ้าถือเสียว่าไม่ได้ติดค้างสิ่งใดกันแล้ว เจ้าไปตามทางของเจ้า ข้าเองก็จะไปตามทางของข้า”

“เจ้าอยากหนีก็หนี ข้าจะตามเสวียอย่าง มาดูกันว่าเจ้าจะมีความสามารถหนีข้าได้ตลอดหรือไม่” จูเสวียหลินยกไหล่ราวกับไม่แยแสในการตัดสินใจของเขา

“เจ้า!”

“ข้าทำไม”

“เจ้าต้องการสิ่งใดจากข้ากันแน่ ข้ายังแสดงออกไม่ชัดเจนอีกหรือไม่ ต้องการเกี่ยวข้องกับเจ้า”

“บอกเหตุผลมาสิ เหตุผลที่แท้จริงในใจของเจ้า ไม่ใช่สิ่งที่เจ้าปั้นแต่งออกมาเพื่อให้ข้าจากไป” ครั้งนี้จูเสวียหลินเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม ซึ่งนับเป็นครั้งแรกตั้งแต่พบกันระหว่างเขากับนาง

“ยังต้องมีเหตุผลอื่นด้วยหรือ ตั้งแต่แรกเจ้ากับข้าก็เป็นศัตรูกันมาก่อน”

“ใครกำหนดว่าผู้ที่เคยเป็นศัตรูกันมาก่อนไม่อาจเปลี่ยนมาเป็นมิตร”

“แต่เจ้าเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ท่านแม่ของข้าต้องตาย!” หลังจากเสียงทวาดลั่นของเจียนอิงจบลง รอบกายของทั้งสองก็ถูกปกคลุมด้วยความเงียบ

จูเสวียหลินไม่ได้ขยับตัวหรือต่อปากต่อคำกับเขาเช่นเคย นางเพียงยืนจ้องมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวของชายหนุ่มตรงหน้า

ใบหน้าที่ไม่อาจคาดเดาอารมณ์ของอีกฝ่าย ทำให้เจียนอิงรู้สึกคล้ายหายใจไม่ออก เขาไม่ได้ตั้งใจทวาดนาง ทั้งยังไม่ได้ตั้งใจพูดเช่นนั้นออกไป เขาเพียงต้องการให้นางยอมจากไปแต่โดยดีเท่านั้น

“เจ้าคิดเช่นนั้นจริงๆ หรือ” จูเสวียหลินกัดฟันกรอด ครานี้เปลี่ยนเป็นนางที่เหือดดาลบ้าง

และนั่นทำให้เจียนอิงถึงกับเหงื่อตก แน่หนอนว่าลึกๆ เขาไม่ได้โทษใครทั้งนั้น ไม่เคยคิดแม้แต่จะโยนความผิดให้นางแบกรับ เขาไม่อยากจะให้นางแปดเปื้อนบาปที่นางไม่ได้ก่อ แม้ว่าเรื่องราวทั้งหมดในอดีตจะพัวพันมาถึงนางก็ตาม จะว่าไปแล้ว การตายของมารดาเขาเกิดขึ้นก็เพราะลัทธิร้ายตัวนั้น ซึ่งในที่สุดเขาก็รู้ว่าเป็นนางร่วมมือกับพี่สาวและสหายของพวกนางฆ่ามัน

แต่จะให้เขายืนเคียงข้างนางได้อย่างไร เขาคือนุตรชายของสตรีที่เคยเป็นศัตรูกับนาง ด้วยบุญคุณของมารดาที่มีต่อเขา เขาจึงไม่อาจใช้ชีวิตร่วมกับศัตรูของมารดาได้อย่างสนิทใจ อีกทั้งคนในครอบครัวของนางเล่า หากพวกเขารู้ว่าความทรงจำของเขากลับคืนมาแล้ว พวกเขาจะยอมรับในตัวเขาได้อีกหรือ พวกเขาจะไว้วางใจใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับเขาอย่างสงบได้หรือ

เขากลับเหลือเกิน...กลัวว่าวันหนึ่งจะถูกทอดทิ้งอีกครั้ง หากวันหนึ่งในภายภาคหน้านางจำเป็นต้องเลือกกระหว่างเขากับครอบครัวของนาง เขากลัว่านางจะไม่เลือกเขา

“เจ้าคิดเช่นนั้นจริงๆ ลินะว่าข้าเป็นคนลงมือฆ่าแม่ของเจ้า ทั้งที่นางตายเพราะความแค้นในใจนาง ตายภายใต้กรงเล็บของลัทธิร้ายตัวนั้น อิง เจ้าคนเงี้ยว!”

พูดจบจูเสวียหลินก็พุ่งเข้าโถมตีเขาด้วยความโมโห นางหรืออุตสาห์ติดตามเขามาด้วยความห่วงใย กลัวเหลือเกินว่าเขาจะคิดเช่นนั้น กระนั้นในใจของนางก็ยังคงหวังว่าระหว่างที่เขามีโอกาสได้อยู่ร่วมกับนาง นับตั้งแต่นางหาเขาพบ สิ่งที่น่าปฏิบัติต่อเขาจะช่วยพิสูจน์ถึงความจริงใจและความเปิดเผยตรงไปตรงมาของนาง

กอรกับหลายวันมานี้เขากลบบรรยากาศของตัวเองเสียสิ้น จนนางกังวลสารพัด เกรงว่าจะคลาดจากเขา จนไม่มีโอกาสได้อธิบายหรือแก้ตัว ว่าเหตุใดตลอดเวลาที่ผ่านมา นางจึงไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องราวในอดีตให้เขารับรู้เลยสักครั้ง แต่เขากลับพูดเช่นนั้นออกมา พูดว่านางเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้มารดาของเขาต้องตาย ประเสริฐมาก!

เจียนอิงอ้าปากค้างมองคนตัวเล็กกว่า ซึ่งเขาตระหนักดีว่าแม่นางจะตัวเล็ก แต่กลับมีพิษสงรอบด้าน หากเปรียบนางเป็นดั่งบุปผา จูเสวียหลินก็เป็นดั่งกุหลาบดั่งเช่นกลิ่นกายบนตัวนาง กุหลาบที่มีทั้งความงดงามซึ่งแฝงไว้ด้วยอันตราย เพราะกุหลาบนั้นมีหนามอันแหลมคมที่ไม่ควรประมาท

ความเฉลียวฉลาด ความคล่องแคล่ว ความงดงามที่มาพร้อมกับความเจ้าเล่ห์แสนกล ในสายตาเขาแล้วจูเสวียหลินเป็นหญิงสาวที่อยู่เหนือสตรีทุกผู้ในผืนแผ่นดินนี้ และทุกอย่างที่เป็นนางทำให้เขาหวาดหวั่น เขาไม่คู่ควร ไม่ดีพอ และไม่ว่าตนจะยืนอยู่ข้างกายนางได้

จูเสวียหลินโยนแล่ของเจียนอิงลงบนพื้นขณะเดินเข้าไปหาเขา หมัดทั้งสองข้างที่ปล่อยออกไป แม้ไม่ได้เจือไว้ด้วยกำลังภายในเพราะนางยังฝึกได้ไม่ถึงไหน แต่ทุกครั้งที่หมัดนั้นพุ่งออกไป มันก็มันคง หนักหน่วง และแม่นยำพอจะทำให้เจียนอิงที่คอยต้านรับไปพร้อมๆ กับระวังไม่ให้นางเจ็บตัวเสียเองต้องถอยร่นไปด้านหลังไม่เป็นท่า

เมื่อโถมตีเจียนอิงไม่สำเร็จ จูเสวียหลินที่ออกแรงไปจนรู้สึกเหนื่อยก็หยุดลง แล้วหันหลังเดินกลับไป จนทำให้เจียนอิงใจหายขึ้นมาจริงๆ เขาไม่คิดว่านางจะถอดใจง่ายถึงเพียงนี้ ทว่ายังไม่ทันได้อ้าปากเอ่ยเรียงนางเอาไว้

จูเสวี่ยหลินพลันก้มลงหยิบเสื้อที่เพ่งโยนทิ้งไปขึ้นมา

เพลงเสื้อหมันต์ไร้ใจของเจียนอิงถูกนำมาใช้เพื่อโจมตีผู้ที่คิดค้นซึ่งก็คือตัวเขาเองทันทีที่จูเสวี่ยหลินหยิบเสื้อนั้นขึ้นมา ระหว่างที่เขาหลบการโจมตีของนางอยู่นั้น สายตาพลันปะทะเข้ากับพู่สีดำที่ร้อยไว้กับไข่มุกเม็ดใหญ่สีชมพูที่เขาแทบจะเอาชีวิตแลกมาเพื่อมอบให้จูเสวี่ยหลิน

ในคราวนั้นเจียนอิงและจูเสวี่ยหลินเดินทางท่องเที่ยวไปยังแคว้นฉิน ซึ่งเป็นแคว้นที่ด้านหนึ่งติดกับทะเล และแคว้นฉินก็ขึ้นชื่อในเรื่องของไข่มุกน้ำงามหายาก และล้ำค่า เรียกขานกันตามชื่อของเมืองนั้นว่าไข่มุกหมิงจู ทุกปีในเมืองหมิงจูจะจัดงานประจำปีขึ้น ซึ่งในงานจะจัดให้มีการประลองหมัดมวยโดยห้ามให้ใช้วรยุทธ์อย่างเด็ดขาด และในงานก็จะมีเหล่าผู้กล้าจากทั่วทุกสารทิศเข้าร่วมมากมาย จุดประสงค์ก็เพื่อแย่งชิงไข่มุกล้ำค่าไปเป็นของกำนัลแก่คนสำคัญ

เจียนอิงที่วรยุทธ์ยังไม่คงที่แอบไปลงชื่อเข้าร่วมการประลองหมัดมวยกว่าจูเสวี่ยหลินจะรู้ว่าเธอเป็นหนึ่งในผู้เข้าแข่งขัน นางก็ไปยืนอยู่ข้างสนามการต่อสู้และได้เห็นเขาพยายามอย่างสุดความสามารถ ทั้งที่ตอนนั้นเขาไม่ใช่เจียนอิงที่สามารถฆ่าคนได้โดยไร้ซึ่งความลังเล แต่เธอคืออาอิงผู้หวาดกลัวที่จะเข้าใกล้ผู้คน

แม้จะเดือดดาล แต่ในความเดือดดาลนั้นก็กลับแฝงไว้ด้วยความยินดี ก่อนหน้านั้นเขาไม่เคยพูดคุยกับคนแปลกหน้าเลยนอกจากนาง แต่เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันนี้โดยไม่ให้นางรู้ เขาต้องแอบออกจากโรงเตี๊ยมเพื่อเข้าสมัคร และแน่นอนว่าการคัดเลือกคงจะไม่ง่ายเช่นกัน

กระทั่งตอนนี้เจียนอิงก็ยังไม่บอกจูเสวี่ยหลิน เรื่องที่เขาต้องจ่ายค่าสมัครเป็นสองเท่า เพียงเพราะเขาเป็นคนต่างถิ่นที่ไม่รู้รายละเอียดปลีกย่อยของการแข่งขัน หลังจากนั้นไม่นานเขาจึงได้รู้ว่าถูกโกง

หากหญิงสาวรู้ว่าเขาถูกโกงเงินค่าสมัคร มีหวังงานในวันนั้นคงได้ถูกนางอาละวาดจนล่มไม่เป็นท่าแน่นอน

และเงินอีกจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นเงินจำนวนสุดท้ายที่เขามีก็ดมดลง หลังจากทำงานหลังขดหลังแข็ง ต้องแบกหามถึงสามวันสามคืน เพียงเพื่อจ่ายค่าพู่ประดับสีด้าอันแสนอัปลักษณ์ด้วยราคาสูงลิ่วเพราะเขาไม่มีความรู้เรื่องนี้

เมื่อนึกถึงรอยยิ้มยินดีของจูเสวียหลินยามที่เขามอบพู่ประดับสีด้าห้อยด้วยไข่มุกล้ำค่า แม่โบหน้าเขียวช้ำและมีบาดแผลตามเนื้อตัว ทว่าเจี้ยนอิงก็ลืมหมดสิ้นทั้งความขัดเคืองที่ถูกหลอกหรือถูกโกง จนกระทั่งหลังจากวันนั้นเขาก็ล้มป่วยแทบจะเอาชีวิตไม่รอด บอบช้ำภายในอย่างรุนแรง เนื่องจากอาการบาดเจ็บเดิมที่ยังไม่หายดีก่อนหน้านี้ บวกกับอาการบอบช้ำที่เขาไปเข้าร่วมการต่อสู้จึงทำให้ร่างกายของเขาแทบรับไม่ไหว

เจี้ยนอิงจำได้ว่าวันนั้นเขาเพิ่งจะเคยเห็นโบหน้าราวกับอยากจะทำคนให้ตายของจูเสวียหลิน และคนที่ทำให้นางเดือดดาลถึงขั้นนั้นก็คือเขาเอง

เงาร่างทั้งสองของหนึ่งบุรุษและหนึ่งหญิงสาวในชุดรัดกุม ซึ่งกำลังประมือกันอย่างดุเดือดใกล้กับบริเวณสุสานหลวง ทำให้ทหารรักษาการณ์สุสานหลวงเพิ่มความตึงเครียดต่อการอารักขา เนื่องจากหน้าที่ของพวกเขาคือดูแลไม่ให้คนนอก ไม่ว่าผู้ใดก็ตามที่ไม่ได้รับอนุญาตเข้าไปรบกวน

ทว่ายามนี้การต่อสู้กลับดึงดูดความสนใจของชาวบ้านที่อยู่ใกล้เคียงนั้น รวมไปถึงชาวยุทธ์ที่ชื่นชอบการต่อสู้ พวกเขาต่างก็อยากรู้อยากเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น โดยผู้ที่ตกเป็นเป้าทั้งสองไม่รับรู้แม้แต่น้อย ดังนั้นการประมือที่ดูเหมือนจะมีหญิงสาวเป็นฝ่ายโจมตีอยู่ฝ่ายเดียวจึงยังดำเนินต่อไปเรื่อยๆ กระทั่งคนที่หมดแรงก่อนหยุดลง แน่แน่นอนว่าจูเสวียหลินคือคนผู้นั้น

โบหน้าที่เต็มไปด้วยหยาดเหงื่อและเสียงหายใจหอบถี่ระรัวของหญิงสาวทำให้เจี้ยนอิงขมวดคิ้ว ในการโจมตีของนางแต่ละครั้งเขาจดจำได้ทั้งหมดว่าตรงไหนที่ยังบกพร่อง เพราะก่อนหน้านี้เขาเป็นคนสอนให้นาง ซึ่งเขายังจดจำได้ไม่หมด ทว่าตอนนี้ไม่เหมือนกัน เมื่อเขารู้ว่าจุดใดเป็นจุดอ่อนของกระบวรท่า เขาก็อยากจะให้นางแก้ไขในจุดนั้น

“เจ้าต้องปรับลมหายใจและฝึกการเดินลมปราณอย่างที่ข้าได้สอนไปให้บ่อยขึ้น เจ้ายังต้องเรื่องกำลังภายใน แต่กระบวนท่าของเส้าไม่ซับซ้อน หากว่าเจ้าโจมตีอย่างไรทิศทางเช่นนี้ สักวันเจ้าอาจถูกคู่ต่อสู้รู้จุดอ่อน” เจียนอิงจับปลายเส้าอีกด้านของนางเอาไว้ได้เอื่อยขึ้นเสียงเรียบ แต่นั่นกลับยิ่งเพิ่มความหงุดหงิดและเดือดดาลให้คนฟังเป็นยิ่งนัก

“หน้อย! เวลาอะไรยังมีหน้ามาสอนข้าหรือ เจ้าคนนำโมโห ข้าเดือดดาลถึงเพียงนี้ กลับยังมีหน้ามาสอนวรยุทธ์อยู่อีกหรือ” พุดยังไม่ทันจบจูเสวี่ยหลินก็เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว นางกระโดดขึ้นสูง ก่อนจะวาดเท้าเตะเข้าไปกลางลำตัวของเจียนอิงเต็มแรง แต่คนที่ถูกโจมตีกลับย่นิ่ง และใช้เพียงแขนสองข้างตั้งรับอย่างไม่สะทกสะท้าน

เจียนอิงรวบตัวหญิงสาวเอาไว้อย่างง่ายดาย ทั้งยังยึดเส้าใส่ในมือของนาง บังคับให้นางเคลื่อนไหวอย่างที่เธอต้องการ ก็เพื่อให้นางจดจำกระบวนท่าที่เขาเห็นว่ายังบกพร่อง และพยายามให้นางมองเห็นจุดอ่อนของตัวเองในยามที่บุกเข้าโจมตี

“พลั่วไหวดั่งสายน้ำ แข็งแกร่งดุจหินผา เอือกเย็นดังหิมะ และดูดันส่งางามดังพญาหงส์ ยามที่เจ้าโจมตีอย่าปล่อยช่องว่างใต้ช่วงแขนให้กว้างจนเกินไป นั่นอาจจะทำให้คู่ต่อสู้มองเห็นช่องว่างในการโจมตีกลับได้ จุดอ่อนของเจ้าอยู่ตรงนี้ หากเจ้าวางมือให้ต่ำลงเพื่อปกปิดจุดอ่อน...”

“อาอิง เจ้าคนนำโมโห ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้นะ หากแท้จริงอยู่จริงๆ ให้ข้าตีเสียดีๆ” จูเสวี่ยหลินดั้นรนสุดแรง ทว่ากลับไม่อาจหลุดจากอ้อมแขนของนางไปได้ นางไม่เคยรู้มาก่อนว่าเธอจะแรงเยอะขนาดนี้ ทั้งที่ตลอดมานางก็ตีเขาได้อย่างใจอยากทุกครั้ง ซึ่งนางไม่ระแคะระคายเลยว่าเป็นเพราะเจียนอิงยอมให้นางเสมอ

ไม่เช่นนั้นนางมีหรือจะว่องไวเท่าเธอที่มีกำลังภายในเป็นเลิศ แม้ว่าการทรงจำของเธอยังไม่กลับมา แต่ความเคยชินของผู้ฝึกยุทธ์ทำให้การตอบสนองต่อสิ่งรอบข้างเป็นไปตามธรรมชาติ การเคลื่อนไหวและความสามารถที่มัก

จะถูกดึงออกมาในยามที่เขาเองก็ยังไม่ทันได้ตั้งตัวเช่นกัน

“เจ้าหยุดเดี๋ยวนี้นะเจียนอิง!” จูเสวียหลินตวาดลั่นด้วยความโมโห ทั้งยังหายใจหอบจนตัวโยน และนั่นทำให้เจียนอิงพลอยชะงักไปด้วย ในที่สุด คนทั้งสองก็มีเวลาให้ความสนใจกับสิ่งรอบข้าง เมื่อครูต่างคนต่างก็พบว่าพะวัง กับความคิดของตัวเอง จนไม่รับรู้เลยว่าตอนนี้พวกเขาไม่ได้อยู่กันเพียงลำพัง อีกต่อไป

“บ้าที่สุด!” เจียนอิงสยบออกมาคำหนึ่งจนจูเสวียหลินถึงกับสะดุ้ง

“เจ้าว่าอะไรนะ!” นางถลึงตาใส่เพราะคิดว่าเขาสบถให้ตน

“ข้าไม่ได้จะว่าเจ้า แต่ข้าปล่อยให้มีคนเข้าใกล้เราได้โดยที่ข้าไม่รู้ตัวเลย ลักนิด” เจียนอิงเอ่ยออกมาทั้งที่สายตามองกวาดไปรอบๆ โดยที่มือทั้งสองข้าง ยังเกาะกุ่มมือของหญิงสาวเอาไว้แน่น เขาโทษตัวเองเกี่ยวกับเรื่องนี้ หากเป็น ก่อนหน้าที่เขาจะสูญเสียความทรงจำ ตอนที่ยังเป็นนักฆ่าผู้เลือดเย็นนั้น ประสาทรบรู้อของเขามักจะเฉียบไวอยู่เสมอ ไม่มีทางมีคนเข้าใกล้ได้โดยที่เขา ไม่รู้ตัว ทว่ายามนี้กลับมีคนกลุ่มหนึ่งกำลังยืนมองดูการประมือของเขากับ จูเสวียหลิน ทั้งยังไม่รู้ว่ายืนอยู่ตรงนั้นนานเท่าไรแล้ว หากคนเหล่านั้นประสงค์ร้าย ทั้งต่อเขาและนาง ป่านนี้ทั้งสองอาจโดนอีกฝ่ายฉวยโอกาสโจมตีโดยไม่ทัน ตั้งตัวก็เป็นได้

“เจ้าปล่อยข้านะ”

“อยู่นิ่งๆ เรากำลังตกเป็นเป้า ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายมีจุดประสงค์ดีหรือร้าย”

“เกี่ยวอันใดกับพวกเรา พวกเราไม่รู้จักเราเสียหน่อย...อย่ามาถ่วงเวลา ให้ข้าตีสักทีข้าก็หายโมโหแล้ว หลังจากนั้นเจ้าจะหนีก็หนี ข้าจะตามหรือไม่ มันเป็นเรื่องของข้า”

ไต้ยิ่นเซ่นนั้นเจียนอิงก็ได้แต่ถอนหายใจอย่างยอมแพ้ เขารู้จักนางดีกว่าใคร จูเสวียหลินคือหญิงสาวที่ดื้อรั้นเป็นเด็กๆ หากนางไม่พอใจขึ้นมา นางจะไม่มีทางปล่อยให้เรื่องใดค้างคาโดยไม่ได้สะสางเป็นอันขาด ในยามนี้ สิ่งที่เขาทำได้คือพยายามต่อรอง

“หากเจ้าเชื่อข้าสักครั้ง ให้ข้าจัดการเรื่องนี้ หลังจากเสร็จเรื่องข้าจะยอม
อยู่หนึ่งให้เจ้าสักได้”

“คำไหนคำนั้น”

“ใช่ คำไหนคำนั้น”

“ตกลง”

จูเสวียหลินยินยอมโดยดี เจียนอิงค่อยโล่งอกแทบจะถอนหายใจออก
มาดังๆ เขาปล่อยหญิงสาวให้เป็นอิสระก่อนจะส่งเส้าคิ่นให้นาง แล้วหันมาสนใจ
กลุ่มคนที่ยืนมอมอยู่ห่างออกไปหลายสิบก้าว ซึ่งความรู้สึกของเขารับรู้ได้ทันที
ว่าทั้งหมดมีวรุทธ์

“พวกเขามีวรุทธ์ อย่าพูดหรือแสดงท่าทีอะไรล่ะ”

“รู้แล้วนะ”

แม้ไม่หันกลับไปมอง เจียนอิงก็พอจะเดาออกว่าจูเสวียหลินกำลัง
ทำปากย่นด้วยท่าที่ซัดใจ เนื่องจากปกติแล้วนางมักจะเป็นคนออกหน้าเสมอ
ยามที่ทั้งสองคนมีเรื่อง

หว่าตอนนั้นทั้งเขาและนางต่างก็ตระหนักดีว่าหากให้เขาที่กลับมาเป็น
เจียนอิงคนเดิมจัดการกับเหล่าชาวยุทธ์คงจะทำให้เรื่องราวต่างๆ ง่ายยิ่งกว่า
ง่าย อีกทั้งหญิงสาวก็ไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย เพราะหากให้นางเป็นคนจัดการ
ก็คงไม่แคล้วได้ประมือออกกำลังอยู่รำไป

ความจริงนางนิสัยเหมือนเขา ในยามที่เขาอยู่เคียงข้างมารดา เขาเอง
ก็เคยใจร้อน ทั้งยังความอดทนต่ำและไม่ชอบให้ใครต่อแย แต่หลังจากที่เขา
ได้ใช้เวลาอยู่กับนาง กลับกลายเป็นเขาที่ต้องใจเย็น และคอยไกล่เกลี่ยไม่ให้
นางหาเรื่องต่อยตีกับคนไปทั่ว เขากลายเป็นคนคอยห้ามปรามและคอย
ลดระดับความตึงเครียดในยามที่นางโกรธกรุ่น

เขาเปลี่ยนไปเป็นคนละคนตอนที่เขาอยู่เคียงข้างนาง และดูเหมือน
เขาจะชอบตัวตนของตนเองในยามที่ได้อยู่กับนาง มากกว่าการกลับมาเป็น
นักฆ่าเลือดเย็นที่ต้องอยู่คนเดียวเช่นที่แล้มาแล้ว

“จอมยุทธ์ทั้งหลาย พวกท่านประสงค์สิ่งใดหรือ” เจียนอิงถามออกไปอย่างใจเย็น หนึ่งในผู้ที่ยืนมองอยู่ก้าวออกมา เขาเป็นบุรุษอายุราวยี่สิบปลายๆ ซึ่งดูจากที่ก้าวออกมาด้านหน้าอย่างมั่นใจ โดยไม่มีเสียงคัดค้านจากเหล่าคนที่ยืนนิ่งอยู่ด้านหลัง เจียนอิงก็พอจะเดาได้ว่าคนผู้นี้เป็นหัวหน้ากลุ่ม

“จอมยุทธ์ท่านนี้ เราไม่ได้มีกิจใดต่อท่าน แต่เป็นจอมยุทธ์หญิงท่านนั้นต่างหาก หากข้าเดาไม่ผิด นางก็คือเหมนต์ไร้ใจแห่งประจิมฉกต้งหรือไม่”

“เอ่อ...” จูเสวียหลินกำลังจะอ้าปากพูด แต่เจียนอิงก็หันกลับมาหยุดนางเอาไว้ด้วยสายตาคมกริบ

สิ่งที่เจียนอิงกังวลที่สุดคือเรื่องราวในยุทธภพ ไม่ใช่เรื่องที่จูเสวียหลินจะเข้าใจและเอามาล้อเล่น เขาไม่รู้ว่านางทำเช่นไรจึงเอาชนะจอมดาบไปงูมาได้ ในสองกระบวนท่า ทั้งๆ ที่นางมีเพียงวรยุทธ์เมฆสามขาที่เขาเป็นคนสอน ซึ่งเป็นการสอนแบบครึ่งๆ กลางๆ ส่วนวิชาการต่อสู้ในแบบของนาง แน่แน่นอนว่าดูอย่างไรก็ยากที่จะเอาชนะไปงูได้

ใช่...เจียนอิงได้ยินเรื่องราวที่ผู้คนต่างก็รำลึกกัน นามของนางมารเหมนต์ไร้ใจไม่ได้ทำให้เขาตระหนักไปกว่าเหมนต์ไร้ใจที่ทำให้เขารู้ทันที่ว่าคนผู้นั้นก็คือสตรีที่ยืนอยู่ด้านหลังเขาอย่างไม่ต้องสงสัย

“นางไม่ใช่คนที่ท่านตามหา และเรากำลังจะกลับแล้ว” เจียนอิงตัดบทตื้อๆ ก่อนจะรั้งจูเสวียหลินเข้าหาตัว แล้วใช้วิชาตัวเบาพานางออกมาจากตรงนั้นโดยไม่เอ่ยกระทั่งคำลา

ณ โรงเตี๊ยมซึ่งเป็นที่พักของจูเสวียหลิน ภายในห้องพักของหญิงสาว
กลับมีร่างสูงใหญ่ของเจียนอิงเพิ่มเข้ามา และตอนนี้เขาก็กำลังถูกรายากาสติงเคียดของอีกฝ่ายกดดันจนแทบไม่กล้าขยับตัว

“รู้ว่าข้าอยู่ที่ไหนโดยที่ยังไม่ได้เอ่ยถาม รู้ว่าอยู่ห้องไหน ทั้งยังรู้อีกว่าเกิดอะไรขึ้นกับข้าในช่วงที่ตามหาเจ้าอย่างนั้นหรือ” จูเสวียหลินหรีตามองเจียนอิงอย่างคาดคั้น นางชักจะไม่แน่ใจเสียแล้วว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาระหว่าง

นางกับเขา ใครกันแน่ที่เป็นฝ่ายไล่ล่า และใครกันแน่ที่เป็นฝ่ายถูกติดตาม

“ข้าตั้งใจหยุดรอเจ้าที่นี่ และข้าก็เห็นเจ้าตั้งแต่วันแรกที่เข้าพักในโรงเตี๊ยมแห่งนี้” เจียนอิงยอมรับตามตรง “ข้าหวังว่าเจ้าจะจากไปหากในที่สุดแล้วเจ้าไม่พบข้าที่นี่ ดังนั้น...”

“หยุด!” จูเสวียหลินตัดบทพร้อมกับสูดลมหายใจเข้า คล้ายกับกำลังระงับอารมณ์ที่ยิ่งรุนแรงกว่าเดิม นางกำลังโกรธ โมโห และเดือดดาลอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แต่ไม่ใช่เพราะเขา นางโมโหตัวเองที่กลายเป็นฝ่ายถูกไล่ล่า ทั้งที่ไม่เคยมาก่อน

นี่มันหมายความว่านางสอนเขาดีเกินไป หรือว่าเขาเรียนรู้ได้รวดเร็วเกินไปกันแน่ เจียนอิงจึงสามารถกลบซ่อนร่องรอยและปิดบังตัวตนของเขาจากนางได้อย่างแนบเนียน กระทั่งผู้ที่เป็นคนสอนเขาเองอย่างนางยังหาเขาไม่พบ และไม่รู้ว่าตัวแม่แต่น้อยว่าตัวเองถูกเฝ้ามองอยู่

“ข้า...”

“ข้าบอกให้หยุด ตอนนี้ข้ายังไม่มีอารมณ์ฟัง ข้าหิวข้าว”

“เช่นนั้นข้าจะให้เสิร์ฟเอื่อยกอาหารเข้ามาในห้อง”

“ไม่ต้อง ข้าจะปิ้งกินข้างล่าง”

“อย่าเลย เจ้ากำลังอารมณ์ไม่ดี” เจียนอิงเอื่อยอย่างรู้เท่าทัน เขาไม่อยากให้คนทั้งโรงเตี๊ยมต้องแตกตื่นกับอารมณ์เดือดดาลของนาง หากว่าเขาพูดอะไรไม่เข้าหูนางอีกครึ่ง ที่สำคัญกว่านั้นคือ เขาไม่ต้องการให้นางกลายเป็นจุดสนใจของชาวยุทธ์ในยามนี้ หากมีคนล่วงรู้ว่านางคือผู้ที่เอาชนะไปชู ตัวนางอาจตกอยู่ในอันตราย หรือหนักกว่านั้น นางอาจจะถูกหมายหัวจากชาวยุทธ์ก็เป็นได้

บรรยากาศระหว่างมื้ออาหารของจูเสวียหลินกับเจียนอิงเปลี่ยนไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง หากเป็นเมื่อก่อน ท่ามกลางมื้ออาหารเช่นนี้เขาและนางจะสรรหาเรื่องต่างๆ มาพูดคุยกัน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจูเสวียหลินจะเป็นคนเล่าเรื่องราวในโลกของนางให้เขารับรู้ โดยเฉพาะเรื่องอาวุธยุทธโธปกรณ์ต่างๆ ที่นางมี

พวกมันใช้งานอย่างไร และมีอำนาจทำลายล้างมหาศาลขนาดไหน

หว่ายามนี้คนที่มักจะพูดไม่หยุดกลับเอาแต่นั่งกินเงียบๆ เจียนอิงที่กำลังสับสนเองก็พลอยไม่พูดจาตามไปด้วย เขาไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมจึงกลับมาอยู่ข้างกายหญิงสาวอีก ทั้งที่พยายามบอกตัวเองให้อยู่ห่างๆ ไว้ มันเหมือนกับว่าในใจลึกๆ ของเขาต้องการอยู่ให้ห่างจากนาง และต้องการอยู่กับนาง เช่นในอดีตไปพร้อมๆ กัน แต่กลับไม่กล้ายอมรับกับตัวเอง

ในยามเห็นจูเสวี่ยหลินเดินทางมาถึง และเข้าพักยังโรงเตี๊ยมที่ทั้งสองเคยพักมาก่อน ในใจของเขาก็ถึงโอดจนแทบจะกระโดดออกมาจากที่ซ่อนแล้ว กล่าวต้อนรับนางว่า ‘ท่านมาแล้วหรือ’ อย่างที่เขาเคยทำ แต่เสียงหนึ่งก็ย้ำเตือนให้เขารู้ว่าวันนี้ไม่เหมือนเช่นวันวานอีกแล้ว

เมื่อเจียนอิงมองไปยังกับข้าวมากมายที่เขาสั่งให้นำมาส่ง ก็พบว่าแทบทุกอย่างบนโต๊ะคือของที่จูเสวี่ยหลินชอบกินทั้งสิ้น แต่มีอยู่จานหนึ่งที่เจียนอิงนั่งมองมันตั้งแต่ทั้งสองนั่งลง มันคือผัดผักธรรมดาที่ไม่ได้มีความพิเศษแต่อย่างใด หว่าเขากลับจำได้ไม่มีวันลืมถึงรสชาติของมัน เพราะมันคือผัดผักเช่นเดียวกันกับจานที่นางบังคับให้เขากินให้หมดไม่ให้เหลือแม้แต่ น้ำ

“อิง! คีบกับข้าวกินให้หมด ผักจานนั้นด้วย อย่าให้เหลือแม้แต่ น้ำ” น้ำเสียงของจูเสวี่ยหลินเคร่งเครียด คล้ายกับเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย หญิงสาวจะเข้มงวดกับเขาเช่นนี้เสมอเมื่อถึงมื้ออาหาร เพราะเขามักจะกินข้าวเปล่าอย่างเดียว โดยไม่กล้าแตะกับข้าวที่นางสั่งมาเติมโต๊ะ หากนางไม่บังคับเขาก็ไม่กล้าแม้แต่จะเหลือบมอง

“เจ้าจะเอาอย่างไร” เจียนอิงเอ่ยถามเพื่อทำลายความเงียบอันน่าอึดอัด

“เจ้ายังติดค้างข้าวอยู่จำได้หรือไม่” จูเสวี่ยหลินเอ่ยทั้งที่ยังคงเอาแต่มองจานกับข้าวที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ หญิงสาวตั้งใจจะเสียดอาหารอันโอชะไปช้าๆ ทำตัวราวกับวันเก่าๆ ที่เจียนอิงยังสูญเสียความทรงจำ

“เช่นนั้นมาเถิด ทำให้ง่ายๆ ตีข้าเสีย ข้าจะได้รีบไป” เจียนอิงหดหู่ใจ ยิ่งนึกยามที่เขาเอ่ยคำนั้นออกมา

จูเสวียหลินวางตะเกียบในที่สุด ใบหน้าเรียบเฉยที่ไม่บ่งบอกอารมณ์ จ้องมองบุรุษที่ส่งผลต่อจิตใจนางอย่างน่าประหลาด ตลอดระยะเวลาสองปีที่ ทั้งคู่ออกเดินทางท่องเที่ยวด้วยกัน ใช้เวลาร่วมกัน นอนกลางดินกินกลางทรายด้วยกัน จนทำให้นางจินตนาการไม่ออกว่าหากวันพรุ่งนี้ไม่มีเขา นางจะเป็นอย่างไร

หลังจากนั่งจ้องเขายู่นาน จูเสวียหลินกลับพรวดพราดลุกขึ้นยืน เจียนอิงเพียงขมวดคิ้วมองตามร่างของนางที่เดินไปเปิดประตูห้อง ก่อนเขาจะเข้าใจในที่สุดว่านางต้องการสั่งสุรากับเสี่ยวเอ๋อที่เดินผ่านหน้าห้อง ไปนั่นเอง

“วันนี้ข้ากับเจ้ามาเล่นเกมความจริงกัน”

“อะไรนะ” เจียนอิงไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าหญิงสาวกำลังจะทำอะไร

“ข้ากับเจ้าอยู่ด้วยกันทุกวันมาสองปี สองปีที่เราไม่เคยห่างกัน เจ้านอนไหนข้านอนนั้น เจ้ากินอะไรข้าก็กินเช่นกัน ไปไหนก็ไปด้วยกัน แต่เราสองคนไม่เคยเลยที่จะพูดคุยกันแบบจริงจังว่าต้องการอะไร ดังนั้นวันนี้เรามาเปิดใจคุยกันเถอะ สิ่งใดที่ค้างคา สิ่งใดที่อยากรู้ หรือต้องการให้อีกฝ่ายพูดสิ่งใด วันนี้ข้ากับเจ้าจะมาสะสางทั้งหมด หลังจากนั้นข้าจะปล่อยเจ้าไป” เอ่ยจบหญิงสาวก็นั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามเจียนอิง

“ทำไม” เจียนอิงเกิดความหวาดหวั่นขึ้นมาในใจ เขาเองก็ไม่ว่าทำไมต้องรู้สึกเช่นนี้

“เพราะหากยังเป็นเช่นนี้ ทั้งข้าและเจ้าก็จะรู้สึกคล้ายมีบางอย่างติดค้างซึ่งกันและกันไม่มีวันจบสิ้น เรามาสะสางทั้งบุญคุณและความแค้นกันให้จบในวันนี้ วันหน้าหากพบกันอีกเราสองคนจะเป็นเพียงคนแปลกหน้าต่อกันและกัน ดีหรือไม่”

ไต้ยีนกล่าวว่าคนแปลกหน้าออกมาจากปากของจูเสวียหลิน เจียนอิงก็รู้สึกร้อนรนในอก ไม่! เขาไม่ต้องการ เขาอยากอยู่ข้างกายนาง...เขาอยากตะโกนคำนี้ออกไป แต่สุดท้ายเขาก็ไม่ได้เอ่ยอันใดตอบโต้ ได้แต่จ้องมองนางอยู่

เซ่นนั้น

“ได้” คำตอบอันแสนแผ่วเบาเล็ดลอดออกมา แต่ในใจกลับกำลังวางแผนบางอย่างอยู่

หลายวันมานี้เขาเฝ้าติดตามนางมาโดยไม่ให้รู้ตัวสักนิด ต่อไปเขาก็จะทำเช่นเดิม แม้ไม่อาจอยู่กับนาง ไม่ได้เดินข้างนาง แต่เขาก็มีสิทธิ์จะแอบตามอยู่ห่างๆ ขอเพียงรู้ว่านางอยู่รอดปลอดภัย ขอเพียงเขาได้มองนางอยู่ในมุมหนึ่งเงียบๆ เขาขอเพียงเท่านี้...